

แม่พวกเขาจะคอยหมั่นไขว่คว้าเรื่องต่างๆ มากมายทีเดียว
แต่ความอ่อนโยนของเธอทำให้หัวใจทุกคนง่วนเริ่มหวั่นไหว

Devil
Kingston
สยบร้าย
ล้างหัวใจ
นาย
ให้ต้องรัก

Merlin ธิษณ

Jamsai Love Series

Devil Kingston สยบร้ายสัวหัวใจนายให้ต้องรัก

Merlin เข็ญ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0265-0

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตรต์คี (vic)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาก (kao)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

เฮลโล่ เฮลโล่ เฮลโล่ (^^) ดีใจจังเลยค่า~ ได้แวะมาทักทายเพื่อนๆ อีกแล้ว
แถมคราวนี้ยังมาพร้อมมลมหาวที่ไชยเบาๆ พอแหยงหน้ามองท้องฟ้าก็เจอ
พระอาทิตย์น่ารักๆ ที่ส่งแดดอุ่นๆ มาทำให้หัวใจสาวน้อยมยองนั่งกระตุ่มกระชวย
อ้าย! อากาศคืออย่าให้เซด ช่วงนี้ก็เลยเดินอมยิ้มทั้งวันประจุกคนมีความรัก ฮีฮะ ♡_♡

เอ๊ะ แล้วข้าพเจ้ามาพำเพ้ออะไรละเนี่ย ได้ข่าวว่ามีหน้าที่แนะนำ 'Devil
Kingston สยบร้ายสั่งหัวใจนายให้ต้องรัก' ของ Merlin ไม่ใช่หรอ ^^" แหะๆ ดูลิ
พออากาศเปลี่ยนก็ทำอะไรไม่ถูกกันเลยทีเดียว >_< งั้นก็เข้าเรื่องกันเลยดีกว่านะ
เล่มนี้เป็นการรวมตัวของหนุ่มหล่อหน้าตาดีมากมาย ทั้งฟาโรห์ ราชนัน เอมพ์ และ
ฮ่องเต้ ซึ่งทุกคนล้วนมาจากตระกูลคิงส์ตันอันยิ่งใหญ่ แต่กลับมีเรื่องวุ่นๆ ภายใน
ครอบครัวมาให้ 'โลมา' หญิงสาวจิตใจงามต้องยื่นมือเข้าช่วยเพราะรักและเห็นใจ
เพื่อน (เพ็ง) สนิทอย่างคุณควีน งานนี้เธอเลยได้ไปข้องเกี่ยวกับชายหนุ่มทั้งสิ้น
อย่างเลี่ยงไม่ได้ สถานการณ์ (รัก) เลยพันกันยุ่งเหยิง และนั่นก็สร้างความอิจฉา
ให้มยองนั่งยิ่งนัก TAT

เฮอะ ไม่อยากพูดอะไรมากกว่านี้แล้วละคะ เอาจเป็นว่าให้เพื่อนๆ ไปอ่านกัน
เลยดีกว่าเน้อว่าเรื่องราวจะเป็นไปในทางใด วุ่นวายแค่ไหน แล้วสุดท้ายโลมาจะ
คู่กับใคร วันนี่มยองนั่งขอตัวก่อนละ >.< จีบๆ ค่า~

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

หักเหียน

สวัสดีค่า~ >O< Merlin มาแว้วว~ มาพร้อมกับนิยายเรื่องใหม่ล่าสุด (เรื่องเก่าดองแล้วดองอีก T_T) แต่คราวนี้เห็นทีจะไม่มาไม่ได้ นานๆ มาทีเลยจัด พระเอกสุดหล่อกระแทกใจมาให้ถึงสี่คน แต่งไปรักไปอยากเก็บเธอไว้ทั้งสี่โคนนน~ เป็นพระเอกสี่แบบที่รับรองว่าต้องมีสักแบบที่คุณผู้อ่านหลงรัก (เอาหัวสวยงาม คอนเฟิร์ม =..=) ถ้าไม่อยากพลาดว่าใครหล่อที่สุด โดนใจที่สุดก็อย่ารอช้า เปิดอ่าน ไลด~ ^O^

ใครอยากติดตามผลงานของ Merlin โปรดอุดหนุนกันเยอะๆ นะจ๊ะ ทุกเล่มมี รับประทานดีกรีความซ่า ฮ่าๆ

สุดท้ายขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใส บ้านที่อยู่แล้วแจ่มใสสมชื่อ ขอขอบคุณ พี่ๆ กอง บ.ก. ที่น่ารัก ขอขอบคุณครอบครัวที่รัก ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจ เสมอมา ขอขอบคุณนักอ่านแจ่มใสทุกคนค่า ^^ ใครอยากติดตามผลงานหรือพูดคุย ก็ติดต่อกันได้ตรงนี้นะคะ <http://my.dek-d.com/thirdmeow/> กับ meow_merlin@hotmail.com ตอบทุกคำถามจ้ะ

ราชาคนนี้แค่ร้ายเพราะรัก

ฟาโรห์ (Pharaoh)

ราชาซึบ (Rachan)

ราชาคนนี้แค่รักแล้วทำเพื่อเธอ

๖๖๖ซ่าตัวอละคร๖๖๖

อิมพ์ (Emp)

ราชาคนนี้แค่รักสุดกำลังที่มี

ฮองเต้ (Hongte)

ราชาคนนี้แค่รักเลยทุ่มหมดทั้งใจ

บทนำ She is a Queen.

Kingston High School

'โรงเรียนชั้นนำภายใต้การอุปถัมภ์ของตระกูลคิงส์ตันกำลังจะเกิด
ความเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่!!!'

พาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์โรงเรียนเรียกความสนใจจาก
นักเรียนทุกคนได้เป็นอย่างดี แล้วความเปลี่ยนแปลงที่ว่ามันคืออะไรล่ะ

"คุณควีนคะ เรื่องที่หนังสือพิมพ์ประกาศหมายถึงอะไรหรือคะ
พวกเราอยากรู้มากๆ เลยค่ะ >_<"

เด็กสาวรุ่นน้องถูกเพื่อนในกลุ่มดันให้มาขวางทางเดินของกลุ่ม
หญิงสาวรุ่นพี่ คุณควีนที่เดินนำหน้าสุดมีท่าทางสวยสง่า ใบหน้าเรียกรูปร่าง
ล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีทองเป็นลอนระบายรอยยิ้มบางมองพร้อมกับเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลสมเป็นคุณหนูที่เกิดมาพร้อมทั้งรูปร่างหน้าตา ฐานะ
ชาติตระกูล และกิริยามารยาท เธอช่างเพอร์เฟกต์ในสายตาของทุกคนที่

ห้อมล้อมรอบกาย

"คุณควีนยังไม่ได้อ่านเนื้อความเลยคะ"

"เฮ้? แต่ว่่านี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตระกูลคิงส์ตันของพี่ เอ๊ย! ของคุณควีน นะคะ -O-; พวกฉันเห็นหนังสือพิมพ์เกรินไว้ แต่ข้างในไม่เห็นขยายความอะไรต่อเลยคะ"

เด็กสาวถูกสายตาของหนึ่งในกลุ่มเพื่อนปรามเมื่อได้ยินคำเรียกแทนคุณควีนว่า 'พี' เป็นที่รู้กันดีว่าสำหรับทายาทเพียงคนเดียวของตระกูลคิงส์ตันอย่างคุณควีนต้องเรียกด้วยคำสุภาพเพื่อแสดงความให้เกียรติ

"จ้ะคุณควีนจะถามข่าวเรื่องนี้ให้คะ"

พูดตัดบทจบคุณควีนก็ถูกกันให้ออกจากวงสนทนา รุ่นน้องทั้งหลายที่ยังไม่ได้คำตอบเลยได้แต่มองตามกลุ่มรุ่นพี่ที่เริดเฉิดฉายที่สุดในโรงเรียนไปตาละห้อยพลางซุบซิบกันต่อ

"เฮ้อ ฉันเข้าโรงเรียนนี้เพราะเครื่องแบบสวยเลยนะเนี่ย แต่พอได้เข้ามาเรียน ได้ใส่ชุดนักเรียนอันแสนจะเริดนี่แล้วกลับไม่ดูเจิดจรัสอย่างกลุ่มของคุณควีน TAT"

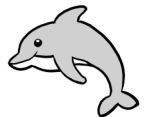
ปุปๆ~

เพื่อนในกลุ่มสาวน้อยอีกคนตบป้าให้กำลังใจพลางบอกเสียงปลอบใจ

"อาน่า พวกเราเกิดมาก็สู้ออรัากลุ่มพวกพี่เขาไม่ได้ตั้งแต่หน้าตาแล้วไม่ต้องนับเรื่องตระกูลไฮโซเลย ทำใจซะเถอะ แค่เดินเฉียดระดับทางเดินในโรงเรียนนี้ได้ก็มีความสุขแล้วเพื่อนเอ๊ย U_U"

เครื่องแบบตัวนอกเป็นสูทสีดำ ตรงหน้าอกปักตราสัญลักษณ์รูปมงกุฎสีทองของตระกูลคิงส์ตัน สวมทับเสื้อเชิ้ตสีขาวติดโบสีแดง กระโปรงสั้นเหนือเข่าสีเทาหลายสก๊อต และถุงเท้ายาวครึ่งหน้าแข้งสีดำกับรองเท้าคัชชูเงาวับ นี่คืออิมเมจที่เด็กสาวทุกคนใฝ่ฝัน การมาเรียนที่โรงเรียนนี้ได้ทำให้ภาพลักษณ์ของตัวเองดูดีอย่างแน่นอน

เด็กสาวก้มลงมองชุดนักเรียนด้วยความภูมิใจ ใครๆ ก็อยากเข้ามาเรียนที่นี้เพราะการันตีได้ว่าคนที่เรียนได้ต้องมีดีสักอย่าง เครื่องแบบนี้คืออีกหนึ่งความชื่นชอบของเด็กสาว แถมหนุ่มๆ ต่างโรงเรียนก็พลอยยกให้

ว่าที่นี้ติดอันดับเรื่องความไฮโซและน่ารักของเด็กนักเรียนหญิงมากกว่
เก้าสิบเปอร์เซ็นต์

ทางด้านพวกของคุณควีนที่ได้ยินเสียงกลุ่มรุ่นน้องพูดกันก็เอ่ย
ความเห็นออกมาบ้าง เริ่มจากอิสซาเบล หญิงสาวผู้ชอบความชัดเจนใน
การแบ่งชั้นวรรณะกลุ่มคนในโรงเรียน

"ไม่ไหวเลยนะคะเด็กพวกนั้น ชอบมาทำให้คุณควีนวุ่นวายใจ"

"ไม่เป็นไรหรอกคะ พวกเธอก็แค่อยากรู้เท่านั้นเอง"

"คุณควีนก็เป็นแบบนี้ทุกที ชอบให้ท้าย เด็กพวกนั้นเลยชอบลามาปาม
เดินทะเล่อทะล่าเสียมารยาทต่อหน้าก็ตั้งหลายครั้ง -_-"

"นั่นสิคะคุณควีน ฉันไม่ชอบเลย ทั้งที่พวกเราก็เดินอยู่ด้วยแท้ๆ
ยังจะกล้ามาขวางทางอีก"

พาเฟตคนที่จิกตามองปรามรุ่นน้องไปหยกๆ ตอนเผลอเรียกคุณควีน
ว่าพี่ทำให้ไม่ภูมิใจเธอเสริมขึ้นมาเพื่อเอาหน้าอีกคน คุณควีนหันไปมอง
ด้วยสีหน้าราบเรียบพลาว่า

"ไม่เป็นไรหรอกคะ พวกเธอเข้ามาถามเพราะชื่นชมไม่ได้เกลียดนี่คะ"

"โอ้ คุณควีนล่ะก็ ใครๆ ในโรงเรียนก็ชื่นชมกลุ่มของเราทั้งนั้นแหละ
คะ เราควรจะทำตัวให้เข้าถึงยากจะได้ไม่ต้องคอยตีสีหน้าให้เหนื่อยใจล่ะคะ"

เสียงบ่นของพิกกี้สาวสวยจอมเจ้าชู้เจ้าอย่างดั่งขึ้นเพื่อแสดง
ความเห็น คุณควีนไม่ได้พูดอะไรต่อแต่เดินนำหน้าไป ทั้งให้กลุ่มเพื่อนต้อง
ชัดเจนท่าทีเฉยเมยกับการวางท่าของเธอ พวกเพื่อนที่เหลืออีกสี่คนซึ่ง
คอยเป็นไม้ประดับให้อิสซาเบล พาเฟต พิกกี้ ที่พวกเธอชอบรับเข้ากลุ่ม
เพื่อเสริมออร่าให้ตัวเองที่รู้สึกมีค่าว่าคุณควีนอีกที่มองด้วยสายตาสะใจนิดๆ
ที่ทั้งสามคนถูกเมิน

"หัวเราะอะไรยะพวกหล่อน เดียวก็ไล่ออกจากกลุ่มซะเลยนี่ =()="+

หญิงสาวสี่คนที่แอบขำได้แต่หุบปากเงียบ ไม่วายที่พวกของสามสาว
ที่ถือดีว่าบ้านรวยชัดเจนไม่หาย พวกเธอก็มีดีทั้งหน้าตาและฐานะ ขาดก็แต่
ไม่ใช่คนตระกูลคิงคิงส์ตันเลยต้องยอมคอยตามด้อยๆ ขอเป็นเพื่อนกลุ่มเดียว

กับคุณควีนทั้งที่ไม่อยากเลยสักนิด พวกเธอก็แค่อยากใช้ชื่อคุณควีนทำให้ตัวเองมีออรัลกว่าพวกที่เหลือก็เท่านั้นแหละ!

"เฮอะ หยิ่งชะมัด สวยตายละ" อิศซาเบลบ่นเสียงจูน

"แหงสิ เป็นคุณหนูคนเดียวของคิงส์ตัน เป็นฉันทงจะสวย เริดเซ็ดสะบัดให้หนุ่มๆ มองตามคอหักเลย ฮีๆ" พาเฟ็ดบอกบ้าง

"แต่เนืขนาดพวกเราเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันก็ยังไม่รู้เรื่องข่าวในหนังสือพิมพ์นั้นเลยนะ คุณควีนไม่เห็นบอกอะไรเลย พวกเธอว่าไง" พิกก็ย้อนถามกลับเข้าเรื่อง

"หรือว่าคุณควีนปิดบัง" อิศซาเบลว่า

"ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของตระกูลคิงส์ตัน พวกเธอก็คิดว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวกับคุณควีนมัย" พาเฟ็ดถามบ้าง

"อยาการู้ก็ต้องรอดติดตามสิยะ แต่ไม่ว่าเรื่องอะไร พวกเราก็ต้องรู้ให้ได้!" พิกก็บอกเสียงมุ่งมั่น

ความสงสัยที่ใครๆ ต่างก็อยากรู้

แล้วเมื่อไหร่จะเฉลยละ...

1

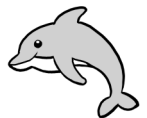
จุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง

"เฮ้ย นี่ใครเป็นคนอนุมัติให้ลงหัวข่าวเรื่องนี้!"

เสียงดั่งลั่นของประธานชมรมหนังสือพิมพ์รื่องหาคนต้นเรื่อง ฉันทิ่งตัวลีบอยู่เลยค่อยๆ ยกมือขึ้นช้าๆ พร้อมกับสบสายตาคูกรุ่นผ่านเลนส์แว่นกรอบบางด้วยสีหน้ายิ้มแหยๆ ^-^;;

"เธอเองเหรอโธมา =()=^^ แล้วมีสิทธิ์อะไรถึงได้ทำโดยพลการแบบนี้หา! ลงดื้อๆ แถมไม่ส่งให้ฉันทรงก่อนด้วย ไม่มีข้อเท็จจริงแถมยังเกี่ยวกับตระกูลคิงส์ตัน นี่เธออยากจะทำให้ชมรมของเราถูกตัดงบประมาณไปซะมัย!!!"

อาก! นี่ฉันทกำลังฟังประธานบ่นหรือถูกยิงอาก้าใส่หูกันแน่ มาเป็น

๒๕

ซูดไม่มีพัก เขาหายใจทางเหนือหรือใบนะ <'(>_<')>

"ใจเย็นครับประธาน โลมมาทำเพราะมีสปอนเซอร์สั่งมา ชัดไม่ได้"

'เอช' รองประธานชมรมผู้แสวงสุขภาพและฉลาดปราดเปรื่องเป็นอันดับหนึ่งของระดับชั้นรีบบอก ทำเอาประธานทำหน้ามุ่ยถามต่อ

"สปอนเซอร์ ใครกัน =*="

"ท่าน ผอ. ไง ไบ่สั่งจากทางตระกูลคิงส์ตัน คงไม่มีใครในชมรมกล้าขัด ^-^"

ฉันลอบกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอก่อนจะหันมองใบหน้ายิ้มแ้มของผู้ชายที่หน้าตาดีที่สุดในชมรม (ที่ขาดแคลนคนหล่อ) ด้วยอาการใจเต้นนิดๆ หุ่นสูงดูแข็งแรงเหมือนพวกชอบเล่นกีฬา หน้าตาดี แต่โง่ถึงมาจมปลักอยู่ชมรมที่โง่ๆ ก็คิดภาพว่าคนอยู่ชมรมนี้มีแต่พวกเนิร์ดใส่แว่นได้นะ (ซึ่งมันก็จริง)

ฉันไม่สนิทกับเอชเพราะอยู่คนละห้อง เราอยู่ระดับชั้นปีสามรุ่นเดียวกันจริงๆ ภาพลักษณ์ใส่แว่นกรอบดำหนาเตอะของเขาก็ดูเนิร์ดเข้าพวกกับประธานตินะ แต่ฉันรู้สึกวบางทีใบหน้าของเขาอาจจะไม่ต้องพึ่งแว่นกบรัศมีความดูดีก็ได้ แค่มมส์ตาร์ทช็อกโกแลตกับไอศกรีมได้เป็นอันดับที่หนึ่งของระดับชั้นปีมาสองเทอมซ้อนก็ทำให้ใครต่อใครในคิงส์ตันยกให้เขาดูดีมากกว่าเนิร์ด =..=

"ถึงนั้นก็เถอะ ทำไมหัวข้อข้าวมันถึงมีแค่นี้ แล้วจะลงเพื่ออะไรไม่กระจ่างเลยสักนิด แกรมยังให้ยัยนี้มาลงข้าวอีก โลมมาได้มีอำนาจอะไรในชมรมหนังสือพิมพ์สักหน่อย"

ประธานบ่นระงมเหมือนคนครุ่นคิดกับตัวเอง ที่ปบนานี้คือจะหาว่าฉันจู้จี้จ้านหรือไงเนี่ย =^= ไซลิ ทั้งชมรมมีแต่พวกคนแบบประธาน คนที่แตกต่างก็มีแค่เอชที่ถึงจะใส่แว่นแต่ก็ยังคงดูเจิดจ้าฉลาด *O* กับฉันที่เปรียบเหมือนหาไร่ประโยชน์เนี่ยแหละ T_T (เข้าชมรมหนังสือพิมพ์ด้วยความไม่เต็มใจ แต่เพราะเลือกเข้าชมรมดนตรีสากลไม่ทัน) แง่ TTATT สวรรค์ช่างไม่ยุติธรรม~

ถึงฉันจะหน้าตาไม่ซีเห่แต่ก็ไม่ได้สวยราวนางฟ้าในตำนานอย่าง

คุณควีน (ใครๆ ก็รู้จักเพราะดังมาก) และเพราะคนที่จะเรียนที่นี้ได้ต้องมีดีสักอย่าง ส่วนฉันคงไม่เข้าข่ายเด็กนักเรียนทุนแน่ (มันสมองมีแค่ปานกลางค่อนข้างน้อย TOT) แต่ฉันเข้าเรียนที่คิงส์ตันได้เพราะก่อนหน้านั้นฐานะทางบ้านฉันจัดว่ายังรวยอยู่ (แปลว่านั่นคืออดีต?)

ใช่ค่ะ ฉันคือ 'โลมา' ลูกสาวนักธุรกิจฐานะรวยธรรมดาไม่ถึงขั้นมหาเศรษฐี และตอนนี้ทางบ้านก็กำลังเผชิญกับวิกฤต ธุรกิจบ้านฉันกำลังจะเจ๊ง อ้ากกก~!! (ทิ้งหัวตัวเองในใจ)

ดีที่ฉันอยู่ปีสาม ปีสุดท้ายของการเรียนที่โรงเรียนค่าเทอมแสนแพง ขูดเลือดนี้ แต่ทว่าก่อนที่ฉันจะเรียนจบคงได้สิ้นใจเพราะกินแกลบแทนข้าวแน่ๆ (เอาเงินไปจ่ายค่าเทอมหมด TOT) และเพราะเรื่องนี้ทำให้ฉันตัดสินใจแอบไปทำงานพิเศษซึ่งเป็นเรื่องผิดกฎหมายของโรงเรียนชั้นร้ายแรง จนกระทั่งความชวยมาเยือน...

ย้อนภาพไปวันที่แจ็กพ็อตแตก!

เพลิง!

เสียงแก้วแตกเพราะลูกค้าสองกลุ่มตีกันในผับที่ฉันทำงานอยู่ ฉันทำงานที่นี้ได้เพราะใช้เส้นของเพื่อนพ่อเข้ามาแต่ก็ยังต้องทำแบบลับๆ ล่อๆ เพราะกลัวใครจะมาเจอเข้า =_;;

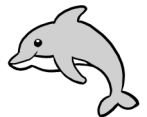
'ไอ้พวกสวะ แก่อยากจะแย่งของของพวกฉันนักหรือไงวะ!'

เสียงโวยวายทำเอาผู้คนทั้งผับแตกตื่น ฉันเพิ่งจะรู้ว่าโลกกลางคืนยังมีพวกไม่บรรลุนิติภาวะแอบใช้เส้นเข้ามาเที่ยวกันให้เพียบ ส่วนมากก็พวกลูกคนมีเงินทั้งนั้น ยังดีที่ฉันไม่ต้องใส่ชุดบั้นนี้เกิร์ลเพราะคุณลุงเจ้าของผับเห็นใจเลยอนุญาตให้ทำตำแหน่งเด็กเสิร์ฟทั้งที่คนไม่ขาด แถมฉันยังงะจะทำโน่นหล่นนี้แตกไม่เว้นแต่ละวัน ละอายใจจริงๆ T_T

'เห่าอยู่ได้ ผู้หญิงไม่เอาแล้วจะมาเห่าหาพระแสงอะไรวะ'

อีกฝั่งก็ได้กลับด้วยน้ำเสียงเมากๆ แต่ฟังดูเสียงหล่อกว่า แต่เพื่อความแน่ใจ ฉันเลยแอบเดินเข้าไปมุงดูกับเขาบ้าง =..=

เพลิง!

อ้าย >_< อี๊กฝ่ายมีน้ำใจถึงกับใช้เท้าเตะโต๊ะของคนด่าซะคว่ำ
ขวดเหล้าแตกกระเณระนาดเลย ผู้จัดการเองก็ยังไม่โผล่มา เหลือเด็กเสิร์ฟ
อย่างพวกฉันที่ไม่มีปัญหาจะห้ามคนเขาตีกันได้ T_T

'ไ้ปากหมา แบบนี้คงไม่ต้องคุยให้เสียเวลาแล้ว'

'หี ฟังมาก็ได้ยินแต่เสียงเห่าอยู่แล้ว จะกัดต่อฉันก็ไม่ว่าห rokok'

อี๊กฝ่ายแค้นเสียงบอกจนคนหาเรื่องหน้าหงาย ฉันพยายามเพ่ง
มองผ่านแสงไฟมีดๆ สลัวๆ เห็นแต่หน้าของนายคนที่หาเรื่อง ก็ดูหน้าตาดี
อยู่ห rokok แกมกลุ่มเพื่อนก็ดูจะเป็นพวกคนมีเงินทั้งนั้น แต่อี๊กฝ่ายที่ตอกหน้า
เขากลับไปนี่ ฉันเห็นแค่ว่าตัวสูงอย่างกับนายแบบแกมยังแต่งตัวเหมือนเพิ่ง
หลุดมาจากแคตวอลก์นะะ กลุ่มเพื่อนเขาทั้งหมดก็ออร่ารัศมีเปล่งกระจาย
เห็นแค่แผ่นหลังยังกินขาด ไม่รู้ว่าหน้าตาจะหล่อขนาดไหนซะ '

'พวกแกขัดตาฉันมานานแล้ว วันนี้ขอชำระให้หายเหม็นขึ้นหน้าหน่อย
เถอะ พวกเราเอามันเลย!'

พลัก ตุบ ตับ โครมมม~!!

เย้ย! O_O อีตาคคนหาเรื่องทำไมถูกถีบกระเด็นมานอนหมอบตรง
เท้าฉันได้แล้ว กร๊ืดๆ >_<

ฉันรีบยกขาจะหนีแต่ไม่ทัน ไ้บ้านี่มันคิดว่าข้อเท้าฉันไว้ประหนึ่ง
จับเส้าเพื่อหาหลัก ว่ากกก ฉันไม่เกี่ยวนะเพี้ย ฉันรีบสะบัดขาออกอย่างแรง
จนปลายเท้าเสยจมูกเขาเข้าอย่างไม่ตั้งใจ

'โธ้ย!'

แว๊ก! TOT หมอนี่เงยหน้ามองฉันอย่างอามาตพร้อมเลือดกำเดา
ไหลโชก ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ แง้

'ปล่อยขาฉันนะ'

ฉันทั้งร้องทั้งสะบัด แล้วเงาร่างหนาของใครสักคนก็มายืนปล่อย
ลมหายใจคุกรุ่นร้อนๆ หนาวๆ บนหัวฉัน (นางสังหรณ์เริ่มเลวร้าย TOT)

'หลบไปยัยจ้ง'

เสียงทும்ห้าวบอกและฉันจำได้ทันทีว่าเป็นเสียงของคูกรณีของไ้บ้า
ที่นอนพะงาบจับขาฉันอยู่นี่ TOT

'บอกให้หลบไป พุดไม่รู้เรื่องหรือไงวะ!'

เขาเริ่มตะคอกจนฉันสะดุ้งโหยง ใบบ้านี้ ไม่แหกตาดูเลยว่าฉันไม่ได้
อยากจะไม่หลบแต่ขามันติดนี้เว้ย ล่างก็อาฆาต บนก็จ้องเวร ณ จุดนี้ฉัน
เลือกอะไรได้บ้างงง~ TTOT

พลั๊กๆ เกร็ง ฝัวะๆ ไครม! (เอฟเฟกต์ของพวกกรอบข้างที่ยังนั่งเฝ้า
กันอยู่)

หัมป์!

กรี๊ดดด! มือหนาของอิตาหมาบ้าข้างหลังคว้านั้นแขนสองข้างของฉัน
บีบจนฉันร้องทันทีวัน

'ไอ้ย เจ็บนะ TOT'

ขวับ!

คราวนี้ลำแขนมันเลื่อนมาล็อกคอฉันแน่นจนหายใจไม่ออก ใบบ้า
ผิดคนแล้ว TOT ฉันตีปีกพะงาบๆ อาการใกล้เคียงกับนายที่ยังจับขาฉัน
ไม่เลิก แห้งๆ ~\(+0+) /~

'เธอเป็นพวกมันในนี้มายังถึงได้ห่วงกันไม่ยอมห่าง' เขาถามเสียงซุ่น

'...มะ...ไม่ใช่ อีอก +0+'

นี่ฉันจะตายก่อนคู่อริเขามั้ยเนี่ย ฉันรีบที่โบ๊ะเบ้าข้างล่างให้เขา
แหกตาดูว่าฉันถูกจับอยู่ รู้สึกว่าเหมือนจะคิดได้โดยคลายวงแขนพร้อมกับ
เสียงร้องโอดโอยของนายคนที่อยู่บนพื้น ฉันก้มมองก็เห็นร่องเท้าของคนที
ล็อกคอฉันเหยียบขยี้ข้อมือของอิตานั่นอย่างแรงแบบกะเอาให้หัก =(=)!!!

'อ้ากกกกกก'

'หี เहांอีก ดังๆ'

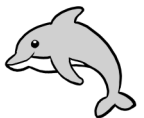
กรี๊ด ใบบ้านี้ชาติตีสต์ซัวร์ ฉันกลัว ~\ (TTOT) /~

'อ้ากกกกกก ยอมแล้วๆ'

พลั๊ก!

เพลิงงง!!!

=(=)! ฉันอ้าปากหวิวเมื่อฝ่ายยอมแพ้ยกรงขาวกลับถูกเตะเสย
กระเด็นหัวมุดไปใต้โต๊ะฝั่งตรงข้ามด้วยสภาพตายอนาถ แพ้หมดรูปไม่พอ

ภาพนี้ใครเห็นคงต้องอายุไปแสนชาติ

ว่าแต่หมดเรื่องแล้วทำไมหมอนี้ยังลืตกคอดฉันเหมือนเป็นจำเลย
ลั้งคมอยู่ล่ะ TOT

'ตัวฉันนี่กลัวฉันหรือไง'

ไม่กลัวก็บ้าสิ โหด โหดขนาดนี้ T~T;;;

'...'

'ถามทำไมไม่ตอบ'

ระดับเสียงชักไม่คงที่ รู้สึกเงาหัวฉันมันโดนราหูอมอยู่ใช่ไหม ฮือออ~
หึ่งๆ (_ _) (> _ <) (_ _) (> _ <)~

ฉันพยักหน้าจนคอแทบจะย่นเหมือนเต่าอยากหลบเข้ากระดอง
ลักพัทวงแขนที่แน่นหนักก็คลายออกจนฉันค่อยหายใจได้สะดวก แต่พอฉัน
พยายามจะเดินหายหัวไปเพื่อรักษาชีวิตน้อยๆ ของตัวเองให้อยู่รอดปลอดภัย
แขนกลับถูกรั้งไว้ด้วยแรงกระชากอย่างแรง

ขว๊ป!

○_○

ฉันเบิกตาโตใสแจ๋วซึ่งเป็นอวัยวะที่ดูดีที่สุดบนหน้าฉันมองคนตรงหน้า
ลมหายใจฉันสะดุดเสือกใหญ่เมื่อได้เห็นใบหน้าของผู้ชายที่จับฉันไว้ชัดๆ
ใบหน้าเรียวกมได้รูปหล่อเหล่าตามแบบสายเลือดลูกครึ่งขับเน้นให้เขา
ดูคล้ายเทวดาผมสีทองแดงผู้เต็มไปด้วยออราแห่งความเร่าร้อน แต่นัยน์ตา
สีสนิมกลับฉายแววดุคั่นบ่งบอกนิสัยเลือดร้อนของเขา จมูกโด่งเป็นสัน
ริมฝีปากรูปกระบี่จับสัสด ความคมเข้มมาพร้อมกับหุ่นสูงราวร้อยแปดสิบห้า
ขึ้นไปทำให้ฉันต้องเงยหน้ามองเขาอย่างห้วนๆ ดวงตาที่จ้องมองมา
ไม่กะพริบทำให้เลือดฉันสูบฉีดเข้าหัวใจเร็วจนเต้นดังโครมคราม ทั้งกลัว
ทั้งตื่นเต้นจนหัวใจจะวาย

'เธอชื่ออะไร'

'เอ่อ...'

ฉันไม่อยากบอกเพราะการมาทำงานที่นี่ถือเป็นความลับ แต่เขา
จําหน้าฉันได้ก็แะพอแล้ว จะโกหกก็ไม่กล้าเพราะสายตาของเขาเหมือน

เรตารี่ที่จะรู้ทันที่ว่าฉันโกหก กลัวอะ TOT

'ทำอะไรอยู่วะฟาโรห์ ยัยนี่ทำแกเคื่องเหรอ'

ฉันแอบกลิ่นน้ำลายข้าๆ เมื่อเขาหันไปสนใจเพื่อนที่จัดการอีกฝ่าย
หมอบตามกันไป ดูจากสภาพแล้วถ้าฉันไม่บอกฉันจะไปนอนหมอบแบบนั้น
มัยอะ TAT

'ทำนองนั้น' เขาบอก

เฮ้ย อะไรอะ ใส่ร้ายนะ ฉันเปล่า TOT

'ฮ่าๆ แกทำผู้หญิงเบะหน้าได้ไงวะ โคตรขำเลย'

เพื่อนเขาที่หน้าตาหล่อแ้งมองฉันด้วยสีหน้าขำแล้วก็หัวเราะออกมา
เลย โดนคนหล่อกดดันแบบนี้ข้างออยากจะเอาหัวมุดดินหนี ฮือออ~

'มารยาละสิไม่ว่า --'

กรี๊ด ปากคออเราะราย! (ได้แต่ดำในใจไม่ให้ใครได้ยิน T_T)

'เลิกทำหน้าแบบนั้นสักที เธอไม่ทุเรศตัวเองหรือไง'

'ฉันทำหน้าแบบไหน อยู่มาด่ากันนะ' (รวบรวมแรงฮึดตอบกลับ)

'ก็ทำหน้าเบะๆ ึ่งเง่านี้ไง ชัดลูกตาจริงๆ --+'

'แล้วใครใช้ให้นายมอง แน่จริงก็หลับตาไปสิ' (ลืมตัวชั่วขณะ)

ซึ้ง! สายตามกกล้าคล้ายมีบาดคอฉันทันควัน โอ้ย แขนข้านนน TOT

'กล้าทำฉันเรอะ --^'

'โ๊ะโ๊ะ สาวน้อย เธอจุดระเบิดแก่งชะมัด >_<'

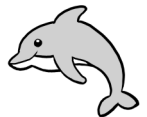
จะเยาะเย้ยกันเพื่ออะไรคะ แงๆๆ ใครก็ได้ช่วยด้วย TT()TT

'ว้าว มีผู้หญิงกล้าเถียงกับไอ้ฟาโรห์ด้วยแฮะ ภาพนี้หายากมากๆ
ต้องถ่ายคลิปเก็บไว้เป็นที่ระลึก ๗๐^'

เพื่อนเขาที่เหลือทยอยมาสมทบเป่าปากเฮฮาลั่น ว่าแต่ถ่ายเป็นที่
ระทึกมันหมายความว่าไง ระทึกเขาใช้กับเหตุการณ์แนวเขย่าขวัญสั้น
ประสาทไม่ใช่ระอะ =O=;;; (จริงๆ ตอนนี่ประสาทเริ่มหลอนขึ้นทุกทีๆ)

'เออ ถ่ายไว้ให้ชัดๆ ละ' ฟาโรห์บอกเสียงเข้ม

ฉันพยายามขึ้นตัวออกห่างเพราะกลัวโดนต่อย แต่เขาก็ยังจับแขนฉัน
แน่นก่อนจะหรีตามองด้วยแววเหยี่ยมเกรียมจนฉันผวา

๒๘

'เธออยากให้ฉันหลับตา ก็ได้ งั้นก็เจอหมัดนี้ก่อน แลกกัน!'

○_○!

กรือบ~!

เขากำมือเจือหมัดข้างขวาขึ้นสูงพร้อมกับสีหน้ามาดร้าย ฉันผงะหนีพร้อมกับหลับตาคู่ แต่ความเร็วรุนแรงของหมัดกลับเปลี่ยนมาคว่ำต้นคอของฉันอย่างไม่ทันตั้งตัว

วืดดด~

'ฮะ!'

เสียงวินาทีที่เปิดตามอง ใบหน้าของฟาโรห์กลับมากอยู่ในระยะประชิดจนไม่มีช่องว่างสำหรับมวลอากาศ ฉันยิ่งเบิกตาโตเป็นรอยเท่าเมื่อรับรู้ว่ามีผีปากถูกสัมผัสแนบแน่นดุคั่นเอาแต่ใจทาบทับ

'อ๊ อ้อยฮะ อ้อ!'

ฉันตื่นียกมือเป็นปลาโดนลวกก่อนจะตกใจยิ่งขึ้นเมื่อเขาจูบรุกรานมากขึ้นจนเกินจะต้านทาน ลมหายใจอุ่นร้อนพ่นผ่านแลกเปลี่ยนความหนาวไหวทำให้สมองเบลอรากับกำลังจมน้ำ เขานัวเนียอยู่กับริมฝีปากฉันจนพอใจถึงได้ผละออกด้วยสีหน้ายิ้มร้าย แต่ฉันนี่อึ้งพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว!

'ไม่บอกชื่อก็แล้วไป วันนี้สนุกพอละ ฉันคงจะไม่ได้เจอเธออีก ไปละ'

พูดจบก็เดินออกไปหน้าตาเฉย ทิ้งให้ฉันยืนอ้าปากค้างช็อกโลกไม่หาย กระทั่งผู้จัดการผับค่อยๆ เข้ามาสะกิดฉันถึงได้รู้สึกตัวอีกครั้ง

'สติหลุดไปแล้วอะ'

'ผู้จัดการ ทำไมเพิ่งมา TOT'

'ใครจะกล้ายุ่งล่ะ เด็กพวกนั้นเส้นใหญ่ทั้งนั้น ขึ้นยุ่งผับได้ถูกกวนและหนักกว่านี้'

แล้วที่ฉันถูกจูบฟรีนี่จะคิดค่าเสียหายได้จากที่นายยย ไฮ~ TAT

หลังจากนั้นฉันก็ได้แต่เดินคอตกลับบ้านด้วยอาการจิตเสื่อม แต่พอออกจากผับมาได้ ผู้หญิงคนหนึ่งกลับมาขวางฉันไว้ เธอหันมาพร้อมกับใบหน้าที่แสนจะคุ้นตา

'คุณควีน 〇〇〇'

'สวรรค์ี่จะ ต้องขอโทษที่ทำให้ตกใจ ^^'

ไม่อยากจะเชื่อว่าดาวของคิงส์ตันจะมาเยือนพูดกับฉันในตอนนี้ เธอ ยิ้มหวานให้พร้อมทั้งที่ฉันเพิ่งถูกคิดเรื่องอันตรายขึ้นมาได้ เราอยู่โรงเรียน เดียวกันแล้วฉันก็ทำงานพิเศษ กฎต้องห้าม! (หน้าซีดจนใครก็ดูออก)

'ดึก ไม่ต้องกลัว ฉันไม่บอกเรื่องงานของเธอกับที่โรงเรียนหรอกค่ะ'

'เอ่อ แล้ว...ทำไม'

ฉันทำทำอีกอีกจนเธอต้องเป็นฝ่ายเริ่มต้นพูดก่อน

'ฉันแอบตามดูใครคนหนึ่งมาระยะหนึ่งแล้วนะค่ะ แล้วพอดีก็เห็นเธอ ทำงานที่นี้ด้วย ขอโทษที่เสียมารยาทสืบประวัตินะค่ะ คือฉันมีเรื่องบางอย่าง อยากรขอให้เธอช่วย'

'ฉันนะเหรอคะช่วยคุณควีน 〇_〇'

'เกี่ยวกับคนที่ฉันแอบตามดูนะค่ะ'

คิ้วขมวดเริ่มกระตุก =_=; เรื่องนี้อาจจะไม่ต้องมาเกี่ยวกับฉันถ้าคนที่ คุณควีนตามดูไม่ใช่คนที่มาเกี่ยวกับฉันโดยบังเอิญ และฉันไม่ใช่นักเรียน โรงเรียนคิงส์ตัน TOT

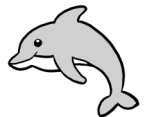
'คุณควีนอยากให้ฉันช่วยเรื่องอะไรคะ คนที่คุณควีนตามดูคงไม่ใช่...'

'ค่ะ เขานั้นแหละ ฟาโรห์ ผู้ชายคนที่มีเรื่องในฝัน ^-^'

แล้วนี่ก็คือจุดเริ่มของความช่วยขอตแรก...

กลับมาที่ปัจจุบัน ฉันยังคงอยู่หน้าคอมฯ ด้วยอาการหมกมุ่นคิดไม่ตก คินนั้นทำให้ฉันได้รู้จักกับคุณควีน ผู้หญิงที่ใครก็อยากใกล้ชิด แต่เราเจอกัน แบบนี้ฟ้าแกล้งฉันซัดๆ แง้ TAT

หัวข้อข่าวที่วู่วาก็คือเรื่องแรกที่คุณควีนขอให้ฉันทำ เธอไม่ได้ข่มขู่ฉัน เรื่องการแหกกฎไปทำงานพิเศษ แต่ฉันก็ไม่สามารถปฏิเสธได้เมื่อนึกถึงว่า เธอก็ช่วยเก็บความลับให้โดยไม่บอกใครจริงๆ แถมยังเอ่ยปากจ้างฉันให้ ทำเรื่องนี้แทนแลกกับการไม่ต้องไปทำงานพิเศษในฝันให้เสี่ยงถูกคนที่ โรงเรียนจับได้อีก แสนดีอย่างนี้ฉันปฏิเสธไม่ลง T_T

สุดท้ายฉันเลยรับข้อเสนอการจ้างวานลับๆ ของคุณควีนโดยที่ไม่มีใครล่วงรู้ แต่งานที่เธอบอกก็ยังไม่ระบุมาแน่ชัด รู้เพียงแค่ถ้าหากเธออยากจะทำให้ทำอะไรก็จะบอกฉันอีกที่เป็นครั้งไปอย่างครั้งนี้

'โรงเรียนชั้นนำภายใต้การอุปถัมภ์ของตระกูลคิงส์ตันกำลังจะเกิด
ความเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่!!!'

ฉันมองหัวข้อข่าวนี้นด้วยความสงสัย คุณควีนคิดจะทำอะไรกันแน่
แล้วคุณควีนแอบตามดูนายจอมโหดนั้นไปทำไม

ผู้ชายที่ขโมยจูบฉันไปหน้าตาเฉยเกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณควีน กุหลาบ
แสนสวยของคิงส์ตัน!

แล้วดอกเห็ดอย่างฉันจะไปเกี่ยวอะไรกับเขาอีก แ่คิดก็หนาว
สันกระดูกแล้วอะ เจอหมอนั้นเท่ากับเอาชีวิตเข้าไปแขวนอยู่กับระเบิดชัดๆ
โหยกกก TOT

2

Who is the King?

เหลียวซ้าย...o_o~

"โอเค โ齡"

หันขวา...o_o~

"โอเค รอด"

ฉันค่อยๆ ยึดตัวขึ้นตรงเพื่อมองหาคุณควีนที่ส่งเมลเสจตามให้ฉัน
มาเจอกันที่หลังเรือนกระจกเพาะกล้วยไม้หายากที่อาจารย์ชมรมพันธุ์ไม้
หวงนักศึกษา ปกติที่นี่จะห่างไกลจากอาคารเรียนมากเลยไม่ต้องกลัวว่าจะมี
ใครมาเห็นถ้าหากว่าไม่ใช่เวลาของพวกเขาคนในชมรมจะแวะมาดูแลต้นไม้

อ๊ะ! ฉันเห็นคุณควีนเดินทำท่าลับๆ ล่อๆ พอๆ กับฉันมาทางนี้แล้ว
ฉันรีบโผล่ออกจากที่ซ่อนก่อนจะมองคุณควีนตาปึ้งๆ *O* วันนี้เธอใส่

เครื่องแบบเต็มยศแถมมัดผมสีทองขึ้นเป็นหางม้าสวนช่างดูดีงามสง่า ส่วนฉันก็ทำทรงมัดเป็นดั่งใจง้อกอนกลมๆ ดูกะโปโล้กะโปโลได้อีก U_U

"รอนานหรือเปล่าคะ กว่าจะปลีกตัวหลบพวกนั้นมาได้แทบแย่เนอะ ^^;;"

เธอบอกเหมือนขอโทษกลายเป็นดูแล้วน่ารักจัง ผู้ชายคนไหนอยู่ใกล้แล้วไม่ชอบเธอ ฉันให้เหยียบหน้าเลย ขนาดฉันเป็นผู้หญิงยังแอบเคลิ้มเวลาเห็นโบหน้าสวยๆ นิสัยน่ารักของเธอทุกครั้งที่มอง เอ๊ะ O_O; หรือว่าฉันจะเบี่ยงเบน ม่ายยย~ TOT

"คุณควีนหมายถึงเพื่อนในกลุ่มหรือคะ"

ฉันถามเพราะว่า 'พวกนั้น' ที่เอ่ยถึงน่าจะหมายถึงพวกอิสซาเบล พาเฟต์ พิกกี้ สามสาวที่ชอบทำตัวสวย เริด เซ็ด หยิ่งที่สุดในโรงเรียนฉันเฉยๆ กับพวกนั้นเพราะไม่เคยสูงส่งกัน แต่ได้ข่าวว่าพวกหล่อนจะไม่ปลื้มคนที่ชอบมาอยู่กับคุณควีนมาก เคยมีข่าวว่ารุ่นน้องถูกวินเหวี่ยงใส่จนใครๆ ต่างก็เกรงอิทธิพลของพวกหล่อน

"คะ พวกสามคนนั้นไม่ชอบให้ฉันคบกับใครนะ"

"อ้าว แล้วเรามาคุยกันแบบนี้จะเป็นอะไรมั๊ยเนี่ย (=O=)α"

"คิก ไม่หรอก ฉันชอบโลมานะ อยากรู้เป็นเพื่อนด้วย"

คุณควีนจับมือฉันแถมยังมองด้วยรอยยิ้มบาดใจ แอริย เจินนะ~

(. . . ///)

"เอ่อ แล้วตกลงเรียกฉันมาพบนี้มีอะไรหรือคะ"

คุณควีนทำหน้าที่เหมือนครุ่นคิดพลางจ้องหน้าฉัน ก่อนจะขมวดคิ้ว มุ่นบอกในสิ่งที่ไม่ค่อยจะเกี่ยวกับคำถามของฉันเลย

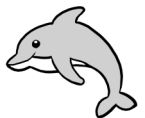
"ฉันว่าถ้าเราเป็นเพื่อนกัน โลมาไม่ต้องพูดสุภาพกับฉันก็ได้ แล้วก็ไม่ต้องเรียกคุณควีนด้วย เรียกควีนอย่างเดียวก็พอ"

"จะดีหรือคะ ใครมาได้ยินเข้า ฉันโดนแบนแน่ TAT"

"ฉันอนุญาตนี่นา นะๆ~ >_<"

"คือ...=O=;;"

ได้รับสิทธิพิเศษขนาดนี้ฉันก็ดีใจอยู่หรอก แต่ถ้าพวกสามสาวเพื่อน

๕๕

ในกลุ่มของคุณควีนรู้ ฉันไม่แยءหรือ ฉันลอบกินน้ำลายดังเอือกก่อนจะพบกับสายตาแว่วอนของคุณควีน =O=;;;

"งั้นเรียกตอนเราอยู่กันสองคนดีมัย จะได้ไม่ต้องกลัวใครว่า"

"ฉันว่าเรียกแบบเดิมเถอะนะ เพราะฉันชินแล้วละ TAT"

พอฉันบอกไป คุณควีนก็ทำหน้าหงอยทันทันวัน ะ อย่าทำหน้าฉันสิ ลำบากใจเลย T_T

"งั้นเอาเป็นเรียกคุณควีนเหมือนเดิมตามที่ชิน แต่ไม่ต้องพูดคะคะดีมัย จะได้ดูเป็นเพื่อนกัน >O<"

ฉันเอ่ยจ้อและเสนอกคนละครึ่งทาง คุณควีนมีสีหน้าดีขึ้นก่อนจะพยักหน้ารับ เอ้อ~ รู้สึกเหมือนจริง ๆ แล้วคุณควีนก็ดูมีนิสัยเด็กเอาแต่ใจ ซื่ออ่อนไม่ไหวใครรู้เหมือนกันนะเนี่ย ไม่รู้ว่าปกติใช้ชีวิตแบบลุดคุณหนูทุกกระเบียดนิ้วได้ยังไงไม่หลุดด้านนี้ออกมา ของฉันนี่เป็นเอ่อเฟอะพะยังไง ก็เป็นได้ตลอดเวลาไม่สามารถบังคับให้มันไม่เป็นได้ UOU

"ก็ได้ อย่างนี้ค่อยรู้สึกเหมือนคุยกับเพื่อนหน่อย ^_>"

"คุณควีนพูดเหมือนปกติไม่มีเพื่อนงั้นแหละ"

ฉันพูดขึ้นมาล่อยๆ ทำเอาใบหน้าสวายนั่นเงื่อนทันที เอ้อ...=O= นี่ฉันพูดอะไรกระทบจิตใจเข้าหรือเปล่าเนี่ย =_="

"คนอื่นเขาไม่ได้อยากเป็นเพื่อนกับฉัน เขาอยากเป็นเพื่อนกับคุณควีนนี่นา"

ฟังดูแปลกๆ 'ฉัน' กับ 'คุณควีน' ก็คนเดียวกันไม่ใช่หรือ หรือฉันโง่จนแปลความหมายของเธอไม่ออกเนี่ย คิดมากชักปวดสมอง~ T..T

"คิกๆ ไม่ต้องใส่ใจหรอก ฉันชอบที่โลมาเป็นคนใส่ชื่อไม่ทันใครน่ารัก ดูไม่มีพิษภัยกับใครดี"

นี่ก็แปลกๆ นะ คุณควีนกำลังชมฉันอยู่จริงๆ หรือ TOT

"เอาละๆ ไม่ต้องทำหน้าแบบนั้นก็ได้ เข้าเรื่องเลยก็ได้จะ ^^"

คุณควีนบอกอ้อมๆ ก่อนจะล้วงกระเป๋าหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งคลี่ออกตรงหน้าฉัน "นี่คืองานที่ฉันจะให้โลมาทำ"

เมื่อฉันรับกระดาษนั้นมาแล้วก็ต้องขมวดคิ้วมุ่นเพราะมันมีแค่ชื่อกับ

ข้อมูลของคนสี่คน แต่มีอยู่ชื่อหนึ่งที่ฉันจำได้ขึ้นใจ

มีนายจอมโหดฟาโรห์อยู่ในลิสต์ด้วย =_=?

"จะให้ฉันทำอะไรกับชื่อพวกนี้เหรห =O="

"ง่ายมาก แค่ไปหาพวกเขาเท่านั้นเองจ๊ะ ^^"

ง่ายตรงไหน! =())=!!!

"อย่าเพิ่งตกใจ มีที่อยู่พวกเขาในกระดาษแล้ว ส่วนข้อมูลอื่นที่สืบมาได้ก็น่าจะทำให้การไปหาพวกเขาง่ายขึ้นไหม้ย"

ข้อความในกระดาษทำให้ฉันเป็นมัน

คนแรก ฟาโรห์ อายุสิบแปดปีสองเดือน บ้านอยู่ถนน XX เรียนโรงเรียนเซนต์ไพลอต สถานที่ที่น่าจะหาตัวได้ง่ายสุดคือสถานที่จำพวกคลับ สนามแข่งรถ ยิงปืน โรงฝึกมวย ฟันดาบ คอกม้า

กิจกรรมแต่ละอย่างบ่งบอกอะไรอยู่ไหม้ย =*;;

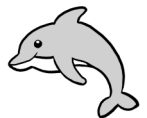
คนที่สอง ราชน อายุสิบเจ็ดปีเก้าเดือน บ้านอยู่ถนน XX เรียนโรงเรียนช่างศิลป์ S สถานที่ที่จะพบได้ง่ายสุดคือเวลาเลิกเรียนช่วงห้าโมงเย็นที่ร้านสะดวกซื้อ 88 (ทำงานเป็นพนักงานพาร์ตไทม์)

คนที่สาม เอมป์ อายุสิบแปดปีสามเดือน อยู่คอนโดฯ XX เรียนโรงเรียนคอร์แนล (แต่ไม่ค่อยไปเพราะติดงาน) ตอนนี้ได้เป็นหนึ่งในศิลปินไอดอลยอดนิยม วง Typhoon สังกัดค่ายเมโทรเรเนคคอร์ด

คนที่สี่ ฮองเต้ อายุสิบแปดปี ยังรวบรวมข้อมูลไม่ได้เพราะย้ายจากบ้านที่เคยอยู่ในจังหวัด X ไปแล้วเมื่อสองปีก่อน (อยู่ในช่วงสืบหาที่อยู่ปัจจุบัน)

คนที่ฉันน่าจะรู้จักก็คือเอมพ์เพียงคนเดียวเพราะถ้าใครเปิดทีวีและฟังเพลงก็ต้องรู้จักเขา เขาคือนักร้องไอดอลที่ครองตำแหน่งหนุ่มหล่อเซ็กซี่ประจำวง ประวัติของเขาไม่ค่อยเป็นที่เปิดเผย ฉันเคยอ่านบทสัมภาษณ์ของเขา และที่จำได้จริงๆ คือเรื่องชื่อของเขา

'ผมชื่อเอมพ์ครับ เป็นคำย่อมาจาก Emperor ที่แปลว่าจักรพรรดิ แต่ผมก็เป็นแค่ผู้ชายธรรมดา ไม่ได้เลิศเลอสูงส่งอย่างนั้นหรอกนะ ถ้าต้อง

เป็นพระราชา ผมเลือกเป็นเอมพ์ วง Typhoon ของทุกคนดีกว่า'

และเพราะบทสัมภาษณ์นี้ทำให้สาว ๆ ยิ่งคลั่งไคล้เขาที่บ้านทั่วประเทศ ลุคเท่ๆ ติดเจ้าสำอางนิดๆ ทำให้เขามาแรงที่สุดในบรรดาศิลปินหน้าใหม่ เรียกได้ว่าสาว ๆ คนไหนไม่รู้จักเอมพ์คงเขยหน้าดู

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ อย่างฉันถ้าจะไปหาเขาคงถูกแฟนคลับวง Typhoon ดุดกระเด็นออกมาก่อนคนแรก =_;;

ฉันอ่านทวนลิบรอบก็ยังไม่เห็นความง่ายในการเข้าถึงผู้ชายพวกนี้ที่ตรงไหน แล้วจะตามไปเพื่ออะไร เพราะคุณควีนเองก็ได้ข้อมูลขนาดนี้แล้วยังจะให้ฉันทำอะไรอีก (..)

"เอ่อ...คือ...เอ่อ =O=;;" (อีกอีกไม่เลิก)

"โลมาจะไม่ช่วยฉันเหรอ หรือว่าจะเพิ่มค่าจ้างก็ได้นะ"

"ไม่ใช่เรื่องเงินนะคุณควีน แต่...คือ...ฉันไม่เข้าใจว่าจะให้ฉันไปเจอพวกเขาเพื่ออะไร คุณควีนเองก็รู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนแล้วทำไมถึงไม่ไปเจอเอง มันดูซับซ้อนจนฉันงง"

คุณควีนถอนหายใจยาวก่อนจะมองตาฉันนิ่งนานแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงซีเรียสกว่าทุกที

"โลมารู้มัยว่าตระกูลคิงส์ตันมีทายาทเพียงคนเดียวคือฉัน แต่ที่จริงแล้วมันไม่ใช่ ตระกูลของเราเนะ รุ่นคุณตาถูกแยกเป็นสองสายเพราะเกิดทะเลาะกันในเรื่องบางอย่าง คุณตาฉันที่เป็นพี่ชายได้โลนี่องชายซึ่งก็คือคุณปู่และคุณตาของพวกเขาทั้งสี่คนออกไป ดังนั้นฉันจึงเป็นทายาทสายหลักและพวกเขาทั้งสี่คนนั่นคือทายาทสายรอง หลังเกิดการแยกสายพวกสายรองก็ไม่เคยติดต่อกับพวกเราอีกเลย และพวกสายหลักอย่างเราก็มิได้ให้ความสนใจพวกเขาด้วยว่าจะเป็นอย่างไง"

"..."

"แต่ดูจากชื่อของพวกเขา ฉันก็รู้ว่าทางสายรองยังผูกพันกับสายหลักของคิงส์ตันอยู่ ฟาโรห์ ราชน เอมพ์ ฮองเต้ และฉันคือควีน ชื่อทั้งหมดมีความหมายถึงราชาและราชินี เป็นสัญลักษณ์ของพวกเรา

สายเลือดตระกูลคิงส์ตัน"

ไอ้ ฉันเพิ่งรู้ว่าชื่อของพวกตระกูลคิงส์ตันมีความเชื่อมโยงกันอลังการงานสร้างดีแท้ =O=

"แสดงว่าพวกนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องของคุณควีน"

"เรียกแบบนี้ก็ได้ เรื่องตระกูลคิงส์ตันนี้ไม่เคยมีคนอื่นได้รู้ แต่เธอกงรู้ว่าพ่อแม่ของฉันเสียไปตั้งแต่ฉันเกิด ฉันถูกเลี้ยงมาโดยคุณตาผู้ปกครองตระกูลคิงส์ตันสายหลัก แต่ตอนนี้ท่านกำลังไม่สบาย"

"..."

"ตอนนี้ฉันอยากเจอพวกเขา..."

คุณควีนเล่าด้วยสีหน้าหมองก่อนจะเล่าต่อด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ

"พวกญาติทางสายหลักกำลังจะบีบให้คุณตาทำพินัยกรรม การที่ฉันตัดสินใจจะเจอพวกสายรองก็เป็นเพราะคุณตาขอรับรอง ท่านอยากเจอหลานฝั่งสายรองก่อนที่ท่านจะตาย ฉันไม่รู้ว่าเพราะอะไร แต่ฉันทำอะไรมาไม่ได้เพราะพวกญาติทางสายหลักกำลังจับตาดูฉันอยู่"

"(..)" (ยังไม่ค่อยเข้าใจอะไรเท่าไร)

"เธอกงไม่เข้าใจว่าคนโลกมักจะทำอะไรก็ได้ พวกเขากลัวจะถูกแบ่งสมบัติ ถ้าฉันไปเจอพวกหลานสายรองตรงๆ พวกเขาจะต้องรู้แน่ ดังนั้นฉันถึงอยากให้เธอช่วยฉัน เธอเข้าใจหรือยัง"

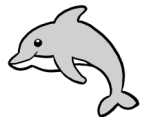
ฉันกะพริบตาปริบๆ พลังกลืนน้ำลายเหนียวเฝื่อนลงคอ เรื่องราวของพวกคนรวยนี่น่ากลัวขนาดนี้เลยหรอเนี่ย ดินะที่บ้านฉันกลายเป็นหล่มจมไปแล้ว (ดีใจทำไม --;))

ฉันเอื้อมมือไปคว้ามือคุณควีนมาบีบให้กำลังใจ พร้อมกับรวบรวมพลังบอกออกไป

"ถ้าคุณควีนเดือดร้อน ฉันจะช่วย รับรองว่าฉันต้องทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ จะต้องพาพวกผู้ชายสี่คนนั้นมาหาคุณควีนกับคุณตาให้ได้"

คุณควีนยิ้มมน้ำตาลคลอ ส่วนฉันก็ยิ้มตอบด้วยแวตามุ่งมั่น ตอนนั้นฉันถือว่าคุณควีนคือเพื่อน เวลาเพื่อนเดือดร้อน ฉันต้องช่วยเหลือ!

"ขอบคุณนะ...TAT"

๕๖

"ไม่เอานะ เพื่อนกันเรื่องแค่นี้ไม่ช่วยได้หรอก อย่าร้องไห้สิ TAT"

"คิก ไม่ร้องก็ได้ แค่นี้แหละ เพิ่งรู้สึกว่ามีเพื่อนจริงๆ กับเขาลัคนมันดีอย่างนี้เอง รักโง่มาที่สุดเลย >_<"

ฉันกับคุณควีนปาดน้ำตาให้กันพลางหัวเราะเบาๆ ฉันเองก็ไม่มีเพื่อนในโรงเรียนคิงส์ตันหรอกเพราะว่าที่นี่ใช้ชีวิตแบบตัวใครตัวมัน (เป็นเห็ดราที่ไม่มีใครสนใจ) ฉันอยู่ไปวันๆ ไม่คิดอะไร แต่พอตอนนี้ได้มีเพื่อนเป็นคุณควีน ฉันเองก็ดีใจมากไม่ต่างจากเธอ ^^

"คุณควีนน่ารัก ฉันจะไม่เป็นเพื่อนด้วยได้ไง อีๆ ^-^"

ฉันผละออกจากคุณควีนเมื่อนึกถึงเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้

"ว่าแต่ปล่อยข่าวไปแบบนั้นไม่ทำให้พวกญาติคุณควีนรู้หรือ"

ฉันถามเรื่องหัวข้อนั้น แต่คุณควีนกลับยิ้มก่อนจะเอ่ยอย่างมีเลศนัย

"ฉันมีแผนในใจและอยากให้ใครบางคนที่ยิ่งใหญ่เรื่องนี้"

"มีลับลมคมในอีกละ =O="

"ตอนนี้ทุกคนก็ให้ความสนใจเรื่องนี้ดีนี่ แต่คนที่จะขงใจมากที่สุดคงเป็นใครสักคนที่ฉันอยากจะเรียกร้องความสนใจ"

"เรื่องอะไรหรือ"

"เรื่องใครจะมาเป็นคิงของที่นี่ยังไงล่ะ น่าสนใจมั๊ย ^^"

"เห... = =?"

3

Look for someone

โรงเรียนช่างศิลป์ S 4.32 P.M.

เอาล่ะ ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจได้ว่าจะมาเจอใครก่อน ฉันเลือกราชน เพราะจากข้อมูลเขาเคยเป็นผู้ชายที่ธรรมดาธรรมดาที่สุดในบรรดาทั้งสี่คนในลิสต์ จริงๆ คงมีแค่สองคนคือฟาโรห์และเอมพ์ที่ดูถึงการเข้าถึงยาก ส่วนอีกคนไร้หลักในการคลำทางไปเจอเพราะขนาดนักสืบยังหาตัวองได้

ไม่เจอ แล้วฉันจะไปถามอับดุลหาตัวเขาได้หรือยังงัย *=

แต่พูดก็พูดเถอะ จากรูปถ่ายที่เพิ่งได้มา ราชนโคตรหล่อเลยอะ TAT

ฉันพยายามชะเง้อหาเหล่านักเรียนชายที่เริ่มทยอยออกมาจาก
รั้วโรงเรียน น่ากลัวนิดๆ ตรงที่นี้เป็นโรงเรียนชายล้วน! ถ้าฉันเจอแล้ว
เข้าไปบอกเขาว่าอยากให้ตามไปด้วยกัน เขาจะหาว่าฉันบ้ามั๊ยเนี่ย T_T

"เออ นี่แก็จะไม่ใช่จริงหรือวะ งานนี้ได้เงินเดือนนะเว้ยไอ้ชั้น เหนื่อย
น้อยกว่าไปทำงานร้าน 88 ตั้งเยอะ"

ไอ้ะ เสียงใครพูดถึงร้าน 88 (o_o)D~~~

ฉันหูฟังทันทีพร้อมกับส่องเรดาร์มองเงาร่างสูงโปร่งในชุดช็อปสีเทา
พวกเขาสองคนกำลังเดินมาทางนี้ ฉันเห็นคนพูดคือผู้ชายผมน้ำตาลท่าทาง
ขี้เล่นหน้าตาหล่อใสบลิ่งก่เลย *O* ในมือเขาถือลูกบาสแต่ไหล่อีกข้าง
สะพายย่ามใส่กระดานวาดรูปเหมือนกับอีกคนที่ฉันมองเขาคล้ายกับรูป
ในมือแล้วมั่นใจว่าต้องใช่!

ราชนใส่ชุดช็อปสะพายกระเป๋าเป้สีน้ำเงิน ส่วนแขนอีกข้างเหน็บ
กระดานวาดรูปแผ่นบ้อเร่อกำลังจะเดินผ่านหน้าฉันที่ยืนตะลึงไป ฉัน
สะบัดหน้าเรียกสติก่อนจะวิ่งไปตักหน้าพวกเขา

"หยุดก่อนคะ >O<"

"O_o" (คนหล่อน่ารักมองอย่างงงๆ)

"-_-*" (ราชนดูน้อยใจดีใจใส่ทันควัน)

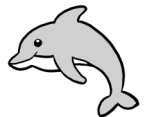
ว้าว *O* มองแบบซุ่มแล้วราชนสูงกว่าฉันแบบยืนแล้วฉันถึงแค่ไหล่
เขาเองอะ ไบหน้าหล่อคมคายผิวขาวตัดกับเส้นผมทรงทรงสีดำ คิ้วเข้มหนา
พาดเรียงเป็นระเบียบ นัยน์ตาสีดำลุ่มลึก สังกะสีๆ ตอนเขาพูดมีลักยิ้มด้วย
(ชอบผู้ชายยิ้มสวย >_<~) ฉันมัวแต่มองตาลอยเลยไม่ทันได้ยินว่าริมฝีปาก
บางเฉียบของเขาพูดอะไร

"เฮ้ ได้ยินที่พูดมั๊ย -*~"

"หา? นายว่าไงนะ"

"ฉันบอกให้เธอหลบไป อย่ามายืนขวางทาง -_-^"

กรี๊ด ทำไมตัดเยื่อใยกันตั้งแต่ฉันยังไม่ทันออกสตาร์ทเลยเล่า ใจร้าย

๕๕

TAT

"ฮะๆ เธอเป็นเด็กนักเรียนโรงเรียนไหนเนีย ซุดหฺรุเซี๊ว"

นายคนผมสิ้น้ำตาลถามเสียงขัน ฉันแกล้งยี้ดอกให้เขามองตราโรงเรียน คิงส์ตันอันแสนไฮโซซัดๆ แต่เขากลับทำหน้าแดงก่อนจะกระแอมแล้วบอก

"เอิ่ม...ถึงเธอจะหน้าตาน่ารักดีแต่ว่าฉันไม่สนใจเรื่องเสนอขายหน้า โรงเรียนหรือกะนะ -////-

"ขายอะไร ฉันไม่ได้เสนอขายอะไรให้นายเลยนะ" ฉันทำหน้างใส

"อ้าว แล้วมายืนแ่่นหน้าอกอยู่นี่ไม่ได้จะขาย เอ่อ...ขายนั่นหรือ
///-O-///"

ว่าแล้วเขาก็ชี้จุดกึ่งกลางกระโปรงฉัน ถึงฉันจะไม่ค่อยฉลาดแต่ ก็แปลออกว่าหมอนั้นหมายถึงเรื่องในร่มผ้า อ้ากกก หยาบมาก เขาหาว่า ฉันเป็นผีซนุนเสนอขายกลางวันแ่กๆ เธอะ!

"กรี๊ดดดดดดดด ลามาก ไอ้คนบ้าจิตหีน!! >O<"

"เฮ้ย เบาๆ ชูว์ อยาร้องๆ >O<"

"ก็นายมันทุเรศอะ ฉันไม่ได้จะขายอย่างว่านะ!"

ฉันร้องลั่นทำเอาเขาสองคนตีสีหน้าไม่ถูก กระทั่งราชันที่เหมือนจะได้ สติก่อนรีบเอามืออุดปากฉันแล้วจูดให้ไปด้วยกัน

"อ่อยฮ้าน~" (ปล่อยฮ้าน~)

"เจี๊ยบเลยยัยบ้า เธอทำให้คนอื่นเข้าใจพวกเรามาผิดหมดแล้ว"

"นั่นสิ ป่านนี้คงคิดไปว่าพวกเราซื้อบริการเธอแล้ว TOT"

ราชันลากฉันมาถึงมุมที่ลับตาคนได้ที่รีบปล่อยฉันทันทีเหมือนแขยง เชื้อโรคก็ไม่ปาน =*=^ ฉันกำลังจะอ้าปากร้องว่า แต่พอเห็นใบหน้าเครียดๆ เหมือนหุ่นๆ แล้วเลยกลืนคำพูดไม่จำเป็นลงไปแล้วบอก (_ _ ::)

"ห้ามโกรธฉันนะ เรื่องทั้งหมดเป็นเพราะพวกนายเข้าใจฉันผิดก่อน"

"เฮอะ ยัยบ้า ถ้าเธอไม่ทำตัวพิลึกน่าสงสัยก่อนมันจะมีการเข้าใจผิด มัย" ราชันบ่นเสียงฉุน

"..." (แกล้งสลด)

"เฮ้ย แกอย่าดูเธอสิ หน้าจ่อยแล้ว หยวนๆ ไปเถอะ -O-;"

"นั่นสิ *O*" (เสนอหน้าอย่างไร)

ราชันทำหน้าที่นายจิตก่อนจะจ้องมองฉันอย่างไม่วางใจแล้วถาม
อย่างเป็นทางการ จะขริบไปเพื่อใคร =_=

"ตกลงเธอเป็นใคร มาหาพวกฉันมีธุระอะไร หรือเป็นโรคจิตชอบ
คุกคามชีวิตคนอื่น"

ในสายตาเขาฉันกลายเป็นพวกเชื้อโรคแบคทีเรียไปแล้วสินะ TOTT

"ฉันเปล่านะ อย่ากล่าวหากันสิ"

"ถ้าฉันมาขวางทางพวกเรามาทำไม"

"ฉันไม่ได้ขวางเขา แต่ขวางนายคนเดียว =O="

ฉันตอบไปด้วยความสัตย์จริงทำเอานายหน้าหล่อข้าพรีดก่อนจะ
ตบปาราชนเพื่อให้งำลังใจ

"ฮ่าๆ ในที่สุดแกก็มีผู้หญิงฮ่าๆ ผ่านเข้ามาในชีวิตแล้วไอ้ชน"

ผิดตรงไหนที่ฉันเป็นสาวโสดมองโลกในแง่ดีและฮา...แง้ TOT

ราชันยิ่งสุดลมหายใจเหมือนพยายามรวมสติพลางยกนาฬิกาข้อมือ
ขึ้นมองแล้วพูดเสียงเรียบ

"งั้นถ้าแกชอบผู้หญิงฮ่าๆ ทำทางเพี้ยนก็ยกให้แกจัดการแล้วกัน ฉัน
ไม่มีเวลามาเล่นด้วยแล้ว ไปละ"

ว่าจบเขาก็รีบวิ่งกดไปโบกรถเมล์ที่เข้าเทียบป้ายหายดับไปทันที
เหลือฉันที่ยืนแคว้งคว้างกับนายหน้าหล่อที่ยิ้มแผล้ให้

"มันไม่ว่าง งั้นเธอสนใจฉันก็ได้นะ ฉันชื่อเซฟ ^^"

เห็นเขายิ้มฮาๆ แล้วฉันก็เพ็งนึกขึ้นได้ว่าถ้ารู้จักเขาไว้ก็ไม่เสียหาย
ยังไงเขาก็เป็นเพื่อนของราชัน ฉันยิ้มตอบก่อนจะแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

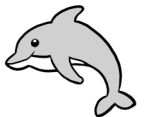
"ฉันชื่อโลมา เรียนอยู่โรงเรียนคิงส์ตัน นายรู้จักมั๊ย"

"คูนๆ แะ ไซโรงเรียนไฮโซหุระยิบที่พวกคนรวยเขาเรียนกันใช่ปะ

-O-

หญิงๆ (><) (-_-) (><) (-_-)

"อ้อ แล้วเธอชอบไอ้ชนหรือถึงได้บุกมาหาถึงหน้าโรงเรียน มัน
ไม่สนหญิงหรือก วันๆ สนแต่งงานกับเงิน -O-"

จากข้อมูลนี้ทำให้ฉันคิดแผนบางอย่างขึ้นมาได้ ฉันเลยฝากบอกเซฟให้ช่วย

"ฉันไม่ได้ชอบเขา แต่พอดีว่ามีงานให้ทำนะ"

"งานเหรออ งานอะไรอะ ๐_๐?"

ฉันเหลือบมองกระดานวาดรูปแล้วเกิดไอเดียอันแสนเจิด ฮีๆ ถ้า นายอยากได้งานจริง นายต้องสนใจงานนี้แน่

"ได้ข่าวจากคนรู้จักว่าเขาวาดรูปเก่งมาก ฉันเลยอยากให้เขาไปวาดรูปให้หน่อย จ่ายไม่อั้นเลยนะถ้าฝีมือถูกใจคนจ้าง"

"อ้าว แล้วเธอไม่ใช่คนจ้างเหรออ"

"ม่ายๆๆ ฉันแค่คนติดต่อ >O< จะได้เจอคนจ้างตอนเขารับงานไป ทีเดียวฉันจดเบอร์ติดต่อให้นะ ฝากบอกเขาว่าถ้าสนใจก็โทรมาได้ตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมง"

ฉันจดเบอร์ตัวเองใส่กระดาษให้เซฟ เขารับไปอย่างมีนัยๆ ก่อนจะถาม

"แล้วตกลงจะจ้างมันวาดอะไรอะ จะได้บอกถูก -O-"

ฉันทำหน้าที่คิดก่อนจะยิ้มกว้างแล้วบอกเขา

"บอกไปว่ามีคนจ้างให้เขาไปวาดรูปคฤหาสน์หลังหนึ่ง ^_^"

สามวันต่อมา

ผู้วว~ การตามหาคนยังไม่เห็นอวยเท่ารอปบนักร้องในฐานะแฟนคลับเลยนะเนี่ย TAT

หลังจากวันนั้นที่ไปเจอราชน เขาก็ยังนิ่งไม่ยอมติดต่อกลับมา ฉันเลยเบนเป้าหมายไปยังคนที่เหลือซึ่งก็คือวง Typhoon

"กรี๊ดดด มาแล้ววว พี่ไทเปของช้านนน~ >O<"

ฉันที่นั่งจ่อมอยู่ข้างพวงหรีดหน้าบริษัทเมโทรเรเนคคอร์ตถึงกับเป็นมึนเมื่อรถตู้แล่นผ่านหน้าไป สงสัยในนั้นจะบรรทุกเพชรมา พวกนี้ถึงได้กรีดกรีดนัก ๐_๐

พลั๊กๆ~!!

'\(+)+)/' จ้ากกก~ พอลูกขึ้นจะวิ่งไปบ้าง ฉันกลับถูกพวกด่านหลัง

ที่วิ่งกรูถือพัดถือป้ายมาชนชะกระเด็นหน้าคะมำไกลเหมือนแปปพร้อม
กระดานติดล้อเลยที่เดียว อนาคตว่านี่ไม่มีอีกแล้ว โฮ~ TT(TT

พรีตต เอ๊ย!

ตัวฉันแบนติดพื้นแถมแขนยังถูกเหยียบจนแทบจะแงะขาตัวเองจาก
พื้นไม่ขึ้น +() เสี่ยงกรี๊ดร้องยังโหยหวนอย่างต่อเนื่องจนมาถึงจุดที่ทุกเสียง
เงียบสนิทราวกับอยู่ในป่าช้าตอนเที่ยงคืน ฉันเริ่มอะใจจนกระทั่งเห็นมือ
ที่มีนิ้วเรียวยาวใส่แหวนรูปกะโหลกที่นิ้วโป้งยื่นมา มือใคร o_o?

ฉันเงยหน้ามองย้อนแสง เห็นใบหน้าหล่อเหมือนเทพบุตรโน้มลงมา
ใบหน้าลูกครึ่งกับผมสีทองยาวทรงรากไทรถูกคาดทับด้วยแถบคาดผม
อันใหญ่สีแดงตัดกัน แถมยังมีเฮดโฟนสีแดงสวมทับอีกต่อ มองดูเทมีเสน่ห์
จนเข้าใจแล้วว่าทำไมแฟนฯ ถึงได้คลั่งไคล้เขาจนถึงกับมานั่งรอได้เป็นวันๆ
เมื่อฉันยื่นมือไปก็ถูกแรงมหาศาลชูดให้ขึ้นมาเย็นและเป็นอีกครั้งที่ฉันสูง
เท่าไหล่ของผู้ชายหล่อๆ T_T

"กรี๊ด เอมพ์จับฉันบ้างสิคะ จับฉันบ้าง~!"

จู่ๆ กองทัพแฟนคลับของวง Typhoon ก็เบียดเสียดดันหลังฉัน
เข้ามาเพื่อจะโกลั้ชิตเอมพ์ เป็นเหตุให้ฉันที่ยืนใกล้เขาที่สุดถลาเข้าไป
ถูกกอดอย่างไม่ตั้งใจจนได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ =.,= ฉันพยายามเงยหน้า
มองเขาก็เห็นนัยน์ตาสีฟ้ามองส่งซิกอะไรกับอีกทาง สักพักพวกยามก็กรู
เข้ามากันพวกแฟนคลับออกรวมถึงฉันด้วย =()=!

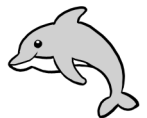
อ้าวเฮ้ย เขากำลังจะเดินเข้าตึกไปแล้วทั้งที่ฉันยังไม่ได้เสวนากับเขา
สักคำ (แต่เลยเถิดถึงขั้นกอด)

ฉันรีบวิ่งตามไปแต่กลับถูกกลุ่มแฟนคลับที่เป็นเด็กสาวแต่งตัวจัดจ้าน
มาขวางไว้แล้วลากฉันไปหลังตึกที่ลับตาคน หนึ่งในนั้นเอ่ยเสียงเซียวหน้าตา
โกรธซึ่งถึงขีดสุด แถมยังผลักฉันลงไปก้นจ้ำบ้ำที่พื้นอีกรอบ TOT

พลั๊ก!

"เพราะเธอคนเดียวที่ทำให้พวกเราทั้งหมดพลาดโอกาสถ่ายรูปร่วมกับ
เอมพ์ ไทเป และเจ้านาย =()=^^^"

"ใช่ แถมยังได้กอดกับเอมพ์คนเดียวแบบนี้ยอมไม่ได้ >O<"

๕๕

"พวกเราจัดการแม่นี้เลย ให้มันรู้ซะบ้างว่าพวกเขาไม่ใช่สิทธิ์ของใคร
เพียงคนเดียว ห้ามยุ่ง! ห้ามจอง! ห้ามเป็นเจ้าของ!"

อ้าว ฉันยังไม่ได้จับจองอะไรเขาเลยนะ ทำไมใส่ร้ายฉันอีกแล้ว
เรื่องนี้ก็มีแต่คนชอบใส่ร้ายฉันนน แก่ TTOT

"อย่านะ >_<"

พลั๊กๆ

ฉันร้องห้ามพร้อมกับเอามือ แขน และศอกกันฝ่ามือฝ่าเท้าของอีกฝ่าย
อย่างทุลักทุเล

"บอกให้หยุดใจ ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเขาเลยนะ TOT"

พลั๊กๆ

"อ้าก ฉันเจ็บนะยัยพวกบ้านี้ TAT"

พลั๊กๆ

"เฮ้ย นั่นทำอะไรกัน หยุดๆ"

ปืดๆ~

"พวกเรา ยามมา หนีก่อนเถอะ"

"ซี ฝากไว้ก่อนเถอะยัยหน้าจืด!"

พอยามมาถึง กลุ่มเด็กสาวพวกนั้นก็วิ่งหนีกระเจิงออกไป เหลือฉัน
ที่นั่งสะบักสะบอมอยู่คนเดียว ลุงยามช่วยพยุงฉันก่อนจะบอกเสียงเห็นใจ

"ช่วยเลยนะหนู พวกแฟนคลับสมัยนี้ชอบใช้กำลังจริงๆ"

"ขอบคุณค่ะที่มาช่วย"

"พอดีคุณเอมพ์เขาขอให้มานะ ดินะงวดนี้ไม่เจอซ่อมจนต้องเข้า
โรงพยาบาลแบบเด็กผู้หญิงงวดก่อน ยังโชคดีนะหนูเนี่ย"

อื้อ ทำไมพวกแฟนคลับรักแรงเกลียดแรงขนาดนี้ ฉันคิดถูกหรือเปล่า
เนี่ยที่เอาชีวิตน้อยๆ ที่ไม่ค่อยมีจะกินของตัวเองมายุ่งเกี่ยวกับคนที่มืออว
แบบนี้ TAT

"เดินไหวมั๊ยหนู ไปนั่งพักตรงหน้าบริษัทก่อนไป"

"ไหวค่ะ"

ว่าแล้วฉันก็เดินกะเผลกๆ โดยมีลุงยามนำใจงามช่วยพยุง ดินะที่

ตัวฉันเล็ก แต่ขนาดนี้ก็ยังไม่โดนเตะโดนเหยียบจนข้านอกข้านในได้ โอย การสู้กับคนพวกนี้ช่างลัวชะมัด T_T

O_O! พอเดินมาถึงหน้าบริษัท ฉันก็เห็นเอมพ์ยืนพิงผนังอยู่ ระหว่างประตูกระจกใสกันสายตา เขามองฉันเหมือนอยากพูดอะไรแต่ก็ตัดใจเดินกลับเข้าไปด้านใน แต่นี่โอกาสมาอยู่ตรงหน้าแล้ว ฉันไม่อยากจะพลาดอีก

พีบ!

ฉันสะบัดแขนจากถุงยามที่ประคองไว้แล้ววิ่งกึ่งกะเผลกเข้าไปด้านในโดยที่ถุงยามวิ่งตามแต่ฉันอ่อนวอนแถมขอร้อง

"หนูอยากเข้าไปขอบคุณเขาที่ช่วยค่ะ ขอแค่ห้านาทีนะคะลุง"

"แต่ว่า..."

"นะคะลุง ขอขอบคุณค่ะ"

ฉันไม่รอคำอนุญาต รีบผลักกระจกเข้าไปแต่รู้สึกวาลุงยามจะไม่ตามมาจริงๆ ฉันเห็นผู้ชายใส่เสื้อโปนสีแดงผมทองเดินลึ่วๆ นำอยู่ชั้นสอง แต่บันไดอยู่ริมทางเดิน กว่าฉันจะไต่ไปได้คาดว่าเขาคงหายไปไหนแล้วไม่รู้ ฉันเลยตัดสินใจตะโกนจากชั้นล่างเนี่ยแหละ '(>O<)/'

"เอมพ์ หยุดอยู่ตรงนั้นห้านาทีได้มั๊ย!"

กิก!

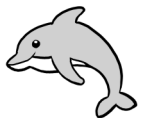
เขาหยุดเดินจริงๆ ก่อนจะก้มหน้ามองผ่านระเบียบที่เป็นกระจกมองฉันด้วยสายตาแปลกใจ เขายังไม่ถอดเสื้อโปนออก ฉันเลยพยายามตะโกนเสียงดังยิ่งขึ้นในจุดที่เรายืนตรงกัน เพียงแต่ต่างที่ระดับความสูง

"ฉันมีเรื่องจะบอก มันสำคัญกับนายมาก!!"

"..."

แสบๆ โอย เห็นอัย ตะโกนจนเสียงหายแถมดังขารยังเดັยอีก T_T ฉันพักหายใจสักพักจนเขาทำท่าจะไม่สนใจแล้วหมุนตัวเดินต่อ ฉันจึงรีบร้องทันที

"เอมพ์ ฉันมาจากคิงส์ตัน ถ้านายเข้าใจที่ฉันบอก เย็นนี้ฉันจะรอนายอยู่ตรงลานน้ำพุหน้าตึกสกายวอล์ค ฉันจะรอนกว่านายจะมา!!!"

เหมือนเอมพ์จะรับรู้เพราะเขาหยุดแต่ไม่ยอมหันมามองกระทั่งเขา ออกเดินต่อไปโดยไม่มีหวังที่เขาจะพูดกับฉันสักคำอีก ฉันใช้ช่วงเวลา ก่อนที่เขาจะเดินเข้ามาของฝั่งบนชั้นสองตะโกนส่งท้าย

"อีกเรื่องคือขอบคุณที่ช่วยฉันนะ ขอบคุณมาก!!!"

พอตะโกนจบ เขาก็เดินหายลับไปจากสายตา ฉันยืนหอบแฮกก่อน จะค่อยๆ เดินกลับออกมาด้วยขาเตี้ยๆ เจอลุงยามที่ทำหน้าลึนอยู่ ฉัน ยิ้มให้ลุงยามก่อนจะบอก

"ขอบคุณค่ะที่ให้หนูได้คุยกับเขา"

"ไม่เป็นไร แต่คราวหน้าไม่ได้แล้วนะ ลุงกลัวตงงาน ^^"

"ดึก ค่า~ หวังว่าคงไม่มีคราวหน้าอีก แต่นี่หนูก็เกรงใจลุงจะแยแล้ว"

>_<"

บนชั้นสอง ชายหนุ่มที่หลบยื่นพิงผนังอยู่ค่อยๆ เดินออกมามองร่าง บางๆ ที่เดินกะเผลกออกจากประตูตึกไป เขามองเธอด้วยสายตาครุ่นคิด กระทั่งได้ยินเสียงเข้าของเพื่อนร่วมงานที่โผล่หน้าออกมาจากอีกมุมใกล้กัน

"ใส่แฮดโฟนแต่ไม่ได้ฟังเพลงอะไรคงได้ยินชัดใช่ปะ เสียงดังเรียกร้อง ความสนใจคนทั้งตึกขนาดนั้น >_<"

"เจ้านาย ถ้ากว้างมากขนาดมาอยู่เรื่องของฉันได้ก็ไปซ้อมร้องให้มัน ตึกว่าเพลงตอนออกรายการสดวันนี้หะ"

"โห จู้จุดช้าน้อยมากเลยนะไอ้ราชาสองหน้า ออกกคล้องทำเฟรนด์ลี่ เห็นหลังกคล้องที่ไรด้านมีดหางโผล่ทุกที =3="

เจ้านาย...ผู้ชายที่ชายอิมเมจสุดใส่วางใจด้วยผมสีส้มอ่อนแบบสีขานม ทำหน้ายิ้มใส่ ในวงนอกจากเขาที่มีตัวตนนี้เล่นสมจริงทั้งในจอและนอกจอ แล้ว เพื่อนร่วมวงอีกสองคนนี่มันจอมสร้างภาพชัดๆ

สำหรับเอมพ์ อิมเมจของเขาต่อหน้าสื่อและแฟนคลับคือเพลย์บอย ที่มีเสน่ห์มากล้น เเท่บ้าง เล่นบ้าง แล้วแต่สถานการณ์ ส่วนไทเป...อิมเมจ ต้องขีรมืดที่ทุกมุมมอง ห้ามยิ้มและหัวเราะเกินจำเป็น แต่ตัวจริงเขากลับ เป็นปริศนาเกินกว่าที่แฟนคลับจะนึกภาพออก

"เห็นด้วยกับท่านราชา แกนะไปซ่อมได้แล้ว"

น้ำเสียงสุดเท่ออกมาจากไทเป ชายหนุ่มผู้มีใบหน้าโคตรหล่อ เรียวหน้าเท่ประดับด้วยดวงตาสีดำเข้มคมกริบ คิ้วดกหนา จมูกโด่ง ปาก สีระเรื่อ ผมสีดำยาวระต้นคอ แต่ช่วงนี้สีไต้ลิสต์อยากจะเน้นลุคเขาให้ดูเท่ ยิ่งขึ้นเลยไถมุด้านข้างให้เป็นรอยทางยาวดูแบบดบอย เสื้อกล้ามสีดำที่โชว์ แฉงหน้าอกและมัดกล้ามเนื้อทำให้เขาดูโคตรจะเซ็กซี่ที่สุดเวลาไม่ได้ออกสื่อ

"เออ ไปก็ได้ แต่ขอถามก่อนไปหน่อยดิ ตกกลางแจะไปตามนัดมัยเนี่ย"

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับแก =*="

"ไม่เกี่ยว แต่ถ้าอยากไปก็อย่ามาขอให้ช่วยหาข้ออ้างหลบพีคิวิลละ"

คิวิลที่เจ้านายพูดถึงคือผู้จัดการวงจ่อมเฮี้ยบที่จะไม่ยอมให้ตาราง เวลางานของทั้งสามคนรวนเด็ดขาด ขนาดตอนเจ้านายป่วยคราวก่อนยัง ถูกบุกถึงเตียงนอนเพื่อลากมาซ่อมเดินได้เลย ทำเอาเขาจำฝังใจไม่ลืมและ ขยาดผู้จัดการหนุ่มใหญ่คนนี้ที่สุด

เอมพ์หรือตามองเจ้านายที่รอคำตอบเหมือนจะลุนให้เขาไปเลย แกล้งตอบอย่างเมินๆ แล้วเดินผลุบเข้าห้องซ่อมแทน

"ไม่ไป แกก็ไม่ต้องมาหวังดีอยากหาเรื่องอู้ให้ตัวเองเลย"

"โห อะไรละ ฉันทแปล่าอยากอู้สักหน่อย >O<"

ไทเปที่ยืนมองอยู่เล็กคิ้วพลงข้างยืมมุมปากก่อนจะบอกเสียงเยาะ

"แผนแกนะ คนอื่นเขารู้ทันกันหมดละ หี"

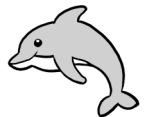
"โหย ใ้อ้ำ้า จำไว้เลย TAT"

4

ลมหายใจของดาว

ลานน้ำพุหน้าตึกสกายวอล์ก 6.30 P.M.

หลังเดินออกมาจากบริษัทเมโทรเรเนคคอร์ด ฉันทก็เดินข้ามฝั่งโบก แท็กซี่ให้มาส่งยังแหล่งชุมนุมที่ใหญ่ที่สุดกลางเมือง ที่นี้เปรียบได้กับ แหล่งช้อปปิ้งและศูนย์รวมความบันเทิงทั้งหมด บิลล์บอร์ดของตึก

36

สกายวอล์กมีภาพโปรโมตวง Typhoon อยู่ ภาพของเอมพ์ที่เด่นสะดุดตาขนาดใหญ่กว่าตัวเป็นร้อยเท่าทำให้ฉันเงยหน้ามองพลางคิดว่าถ้าเขามาแล้วฉันจะบอกเขาว่ายังไง

"นี่ๆ ฟังซิงเกิ้ลใหม่ของ Typhoon หรือยังแก เพราะอะ เอมพ์ร้องเดี่ยวครั้งแรกเลยนะ >O<"

"ใช่เพลงที่เอมพ์ให้สัมภาษณ์ว่าแต่งเองด้วยใช่ไหม >_<"

"ใช่ๆ เขามาร้องสดให้ฟังที่รายการมิวสิกสแตชั่น เพราะมากกก~ ฉันจะละลาย คนอะไรหล่อโคตรๆ ไม่พออย่าเสียงกระซอกใจฉันอีกด้วย อ้าแงง~"

พวกสาวๆ ที่เดินผ่านหน้าบิลด์บอร์ดต่างก็หยุดแล้วเม้าท์แตกกันถึงวง Typhoon ยกใหญ่ ดักฟังฉันถึงได้ยินเพลงที่เธอว่าลอยมาจากร้านขายซีดีที่เปิดเพลงเรียกลูกค้า

"นี่เงๆ ลองฟังสิ ร้านนั้นเปิดเพลงของเอมพ์พอดี"

"ไหนๆ แกก็เจียบสิ ฉันได้ยินไม่ชัดเลย"

อินโทรเพลงดังขึ้นเป็นทำนองซ่าๆ ด้วยเปียโนก่อนจะมีเสียงร้องทุ้มนุ่มของเอมพ์ดังขึ้น

ทุ้มเททุกอย่างแต่ไม่เห็นจะได้อะไรกลับมา
ในสายตาของเธอ ฉันเป็นสิ่งไร้ค่า ไม่มีประโยชน์จะเก็บไว้
เจ็บปวดกับความหวังที่ไม่มีวันจะไขว่คว้าได้
ถ้ายอมหยุดลมหายใจลงตรงหน้าเธอตอนนี้... จะเห็นใจฉันบ้างไหม~

ฉันรู้สึกว่าการมณเฑาะว์มันเจ็บปวดยังไงบอกไม่ถูก แต่มันก็ยังคงดูเหมือนเขาหมดหวังกับความรักบนโลกนี้ ทำไมเพลงของเอมพ์ถึงเศร้าและเจ็บปวดแบบนี้ ฉันนึกว่าเขาน่าจะเหมาะกับเขียนเพลงรักซะอีก

ฟังไปจนถึงท่อนสุดท้ายก็ทำเอาใจเต้นตามด้วยอารมณ์โยหาของเพลงอย่างไม่ทันรู้ตัว

รักของฉัน...สุดท้ายก็ทำได้แค่เพียงเก็บไว้กับใจที่แหลกสลาย
กว่าจะถึงวันที่เธอหันกลับมา...ลมหายใจของฉันคงสิ้นสุด~*

"ฉันฟังแล้วอยากร้องไห้ละ เอมพีร้องได้ซึ่งกินใจฉันมาก ฮือออ~ TAT"

"นั่นสิ ถ้าเอ็มวีออกมาฉันคงได้ร้องไห้หน้าทีวีแน่ๆ เลย T_T"

ถ้าฉันดูแล้วเนื้อหามันเศร้าอย่างเพลง ฉันก็คงร้องไห้ตาม ฉันแอบ
มองทั้งสองที่คุยกันสักพักก่อนที่พวกเขาจะเดินไปในชอปปิ้งมอลล์
ตอนนี้ตรงลานน้ำพุเลยเหลือฉันนั่งเคืองอยู่คนเดียว เฮ้อ นี่ก็ค่ำแล้ว
เมื่อไหร่เขาจะมานะ

เอ๊ะ O_O! หรือว่าเขาจะไม่มา (ไม่ได้คิดถึงกรณีนี้มาก่อน --)
ก้มมองนาฬิกาบาปไปทุ่ครั้งแล้วอะ ฉันนั่งรอเขาตั้งแต่สามโมง สี่ชั่วโมง
ครึ่งเข้าไปแล้วยังไม่มาอีกเหอเนี่ย T_T

พรีป๊ๆ

ไฟที่ประดับลานน้ำพุเปิดสว่างโรเป็นลายดอกไม้ระยงระยงไปทั่ว
บริเวณพร้อมกับสีของน้ำพุที่ถูกแสงไฟล้อมเป็นสีต่างๆ สลับกันไป ฉันเห็น
คู่รักเดินกะหุนงกะหนิงผ่านหน้าไปมากี่รู้สึกหดหู่นิดๆ ถ้ามีแฟนฉันคงจะ
อยากเดินจูงมือแล้วก็สวีตกันแบบนั้น แต่ตอนนี้ทำได้แค่ฝัน TAT

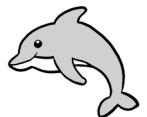
จ๊อกกก~

U_U อ้อย ท้องร้อง หิวข้าวซะมด ฉันชะโงกหน้ามองทางถนน
ทั้งซ้ายขวาก็ยังไม่เห็นมีแว้วว่าเขาจะมาสักที แต่ถ้าฉันลุกไปหาอะไรกิน
แล้วเขาเกิดมาไม่เจอจนคิดว่าฉันกลับไปแล้ว ฉันไม่ต้องนั่งรอเขาเสีย
สี่ชั่วโมงครึ่งพรีหรือกเหอ เมื่อคิดได้ฉันเลยนั่งบักหลักมันต่อไปจนรากงอก
ไส้ปิด ฮือออ~ TTATT

...

...

เวลาผ่านไปจนตึกสกายวอล์กปิดไฟและฉันที่นั่งสัปหงกอยู่ก็สะดุ้ง
เมื่อมีใครมาสะกิด

* เพลง ลมหายใจไร้ค่า วง Typhoon : โดย Merlin

๕๕

"นายมาแล้ว..."

"จะปิดไฟแล้วนะครับ มารอใครครับเนี่ย ถ้าปิดไฟมืดเดี๋ยวจะอันตรายนะ กลับบ้านเถอะครับ"

น่าจะเป็น ปรภ. ของทางตึกที่มามีบอกให้ฉันย้ายกันติดกาวของตัวเองไปจากตรงนี้สักที ฉันมองเขาด้วยใบหน้าจืดเฉีอนพลางมองซ้ายขวาด้วยความผิดหวัง เทียงคึนกับความเหลวเป๋ว...

"ฉันรอนายเกือบสิบชั่วโมง แต่นายไม่ยอมมา ใจร้ายชะมัด"

ฉันป่นปิ้งมาก่อนจะลุกขึ้นด้วยอาการชาๆ ะ นอกจากกะเพลกแล้วชาขี้ยังเห็นบิกันเดินได้ที่ละนิดอีก ขนาด ปรภ. ยังมองตามฉันด้วยสีหน้าเป็นห่วงว่าจะเดินไปล้มหัวฟาดพื้นก่อนถึงบ้านมัยเลยอะ รัทต~ TOT

"โอยยย~"

เดินมาถึงริมทางเลยหน้าตึกสกายวอล์กได้สักพัก ฉันก็ผีนั่งลงขาไม่ไหวทั้งตัวลงนั่งบนพื้นข้างถนนทันทีพร้อมกับหุบขาของตัวเอง

ปุบๆ

ตึกๆ

เอ๋? ฉันที่กำลังก้มหน้าก้มตาหุบขาเห็นร่องเท้าผ้าใบในกึ่งสีดำของใครบางคนเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า พอเงยหน้ามองก็เห็นใบหน้าที่ไม่ใส่แว่นดำอันใหญ่แถมยังใส่หมวกไหมพรมคลุมผมชะมัด แต่ยังไงผมสีทองๆ ของเขาก็โผล่ออกมาอยู่ดี ฉันไม่เคยรู้สึกดีใจกับอะไรเท่าความรู้สึกในตอนนี่มาก่อนเลย

"เธอบ้าหรือเปล่า กล้านัดคนอย่างฉันกลางที่ชุมชนแล้วฉันจะมาเจอได้ไง"

เอมพ์ปนเสียงขุ่นก่อนจะถอดแว่นแล้วจ้องหน้าฉันที่ยิ้มให้เขาอยู่

"ฉันดำเธออยู่นะ ยิ้มทำไม =*="

"ฉันดีใจนี่นาที่นายมา"

"..."

"ดีใจมากๆ เลยนะ"

"พอเลย รีบลุกเร็วๆ ฉันไม่มีเวลามาดูหน้าดีใจเอ่อๆ ของเธอ"

เอมพ์บ่นก่อนจะจ้องฉันเขม็ง แต่ฉันลุกไม่ขึ้นเพราะขาเจ็บ เขาเห็น
อย่างนั้นก็พนมมหายใจเสียดังก่อนจะก้มลงมาเพื่อพุงตัวฉันให้เย็น

"ขาเจ็บแล้วทำไมไม่รู้จุกกลับบ้านช่อง มานั่งรออยู่ได้ เธอโง่หรือเปล่า
เนี่ย"

ใจฉันเต้นตึกตักขึ้นมาเมื่อเขาโอบเอวช่วยพุงให้เดิน =///=
ถึงจะไม่เหมือนคูรักเพราะเขาช่วยแบบคนมีน้ำใจ แต่ฉันกลับห้วนไห้ขึ้น
มานิดๆ อย่างห้ามไม่ได้

"ฉันคิดว่านายจะมาเลयरอ ผิดเธอ (' ')"

"ไม่ผิดแต่โง่ *= ถ้าเกิดฉันไม่มา เธอไม่รอเก้อหรือโง่"

"แต่นายก็มานี่ (' ')"

"เฮอะ แค่เลิกงานแล้วและฉันต้องขับรถผ่านทางนี้กลับคอนโค
อยู่แล้วต่างหาก"

"ถึงนั้นก็เถอะ ความพยายามของฉันยังได้ผล เพราะนายมา"

"..."

"ไม่เสียแรงที่รอ"

ก็ก!

แรงประคองที่พาฉันเดินหยุดกับที่จนฉันแปลกใจ พอหันมองหน้า
เอมพ์ก็เห็นว่าเขามองฉันด้วยสีหน้าแปลกๆ หลังแว่นกันแดดสีดำนั้น
ฉันไม่เห็นว่าเขามองฉันด้วยแววตาแบบไหน แต่สัมผัสได้ว่าความรู้สึกที่
ส่งออกมามันแปลก

"นายมีอะไรเธอ"

"เปล่า แค่มองคนโง่"

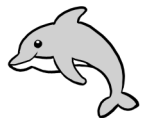
จ๊อกก~

○///○ เสียงท้อร้องทำเอาฉันรีบหันหน้าขวับไปทางอื่นจนเสียง
ดูๆ ของเอมพ์ร้องตาม

"ตอนรอเธอไม่ได้ขับไปไหนเลยใช้มั๊ย"

"เอ่อ..."

"ไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนโง่งเท่าเธอมาก่อนเลย"

เอมพ์พาฉันมาถึงรถบีเอ็มที่จอดริมทางก่อนจะเปิดประตูแล้วยัดตัวฉันเข้าไปอย่างไร ก่อนจะวิ่งอ้อมกลับมาฝั่งคนขับแล้วออกรถ

"จะพาฉันไปไหนอะ"

"หาอะไรกิน"

"นายยังไม่ได้กินข้าวเหรอ"

เขาถอนหายใจก่อนจะว่า

"งั้นมั้ง"

ฉันไม่รู้จะพูดอะไรต่อเลยได้แต่นั่งนิ่งไปตลอดทาง ดีที่ฉันไม่ได้บอกที่บ้านไว้ว่าออกจากงานที่ผับแล้ว ฉันเลยหาเรื่องออกจากบ้านตอนมืดๆ ได้โดยที่พ่อกับแม่ไม่สงสัยอะไร ฉันกะว่าทำงานให้คุณควีนเสร็จเมื่อไหร่ค่อยบอกพวกท่าน

♪~

เสียงเปียโนบรรเลงดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ลึกพักฉันก็เห็นเอมพ์กดเปิดบลูทูธด้วยสีหน้าแข็งๆ

"อือ ว่าง"

ฉันทำเป็นไม่แอบฟังเขาแต่ก็ได้ยินเสียงชัดทุกคำ

"ขอเวลาสองชั่วโมง บอกพี่คิวที่ว่าฉันออกมาหาข้าวกิน"

ไหนเขาบอกว่าเลิกงานแล้วขับรถผ่านมา คำพูดของเขาอย่างกับว่าหนึ่งงานออกมานั้นแหละ พอรู้แบบนี้แล้วอดขำไม่ได้จริงๆ เขาอาจจะเป็นคนน่ารักกว่าที่เห็นในภาพตอนเป็นนักร้องชื่อดังที่ใครก็เอื้อมไม่ถึงก็ได้

"ฉันรู้ว่าแกถนัดหาข้ออ้าง ช่วยหน่อยแล้วกัน เออ รู้แล้ว แค่นี้แหละ" ดีดี!

แล้วความเงียบก็กลับคืนมาอีกครั้ง และฉันเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาพาฉันมากินข้าวที่ร้านอาหารที่แทบจะไม่มีใครเลย แต่ร้านน่ารักตกแต่งด้วยต้นไม้เป็นเถาวัลย์ล้อมรอบตั้งแต่ทางเข้า

"ตามมาสิ รับรองว่าที่นี่ปลอดภัยกว่า"

เขาบอกก่อนจะถอดแว่นตาและหมวกกราบกับเผยแพร่จริง พอเข้าไปในร้านก็มีผู้หญิงสาวหน้าตาสวยมากเดินเข้ามาทัก

๕๒

เองอีก"

เสียงเอมพ์เริ่มแสดงอารมณ์ขุ่นนอย่างเห็นได้ชัด ฉันเลยบอกด้วยเสียงอ่อยๆ (. .)

"ฉันเป็นแค่คนที่จะช่วยให้นายได้เจอกับคนที่อยากเจอนาย"

"..."

"คุณควีนอยากเจอนายนะ"

"อ้อ พอจะเคยได้ยินอยู่ว่าทางสายหลักมีทายาทเป็นผู้หญิงชื่อควีนแล้วยัยนั่นอยากเจอฉันทำไม"

"เพราะคุณตาของเธอไม่สบายมากและอยากเจอหลานอย่างนายก่อนจะเป็นอะไรไป"

ฉันพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่จะทำให้เขาคล้อยตาม เอมพ์นิ่งไปก่อนจะเอ่ยด้วยท่าทีที่อ่อนลง

"บ้านฉันไม่มีใครอยากเกี่ยวข้องกับพวกเขาอีกแล้ว เราตัดขาดกันไปนานเกินกว่าที่เธอจะเข้าใจ"

"ฉันรู้แหละว่านายอยากพบพวกเขา"

คราวนี้เขาขมวดคิ้วมุ่นใส่ฉันเหมือนจะถามว่าฉันรู้ดีเรื่องใจเขาได้ไง

"เพราะถ้านายไม่อยากเจอ วันนี้ฉันคงไม่ได้มานั่งอยู่ตรงนี้เพื่อออกเรื่องของคิงส์ตันกับนาย"

"..."

"ไปเถอะนะ แค่อยมพบสักครั้ง ถ้าไม่พอใจก็กลับ"

ฉันอ้อนวอนเสียงน่าสงสารจนเอมพ์ต้องเบ้าปากใส่ก่อนจะถามเสียงสงสัย

"พวกนั้นคิดยังไงถึงได้ส่งผู้หญิงโง่ๆ อย่างเธอมาขอเรื่องฉัน"

"อะไรละ วันนี้นายดำฉันว่าโง่หลายคำจนนับไม่ไหวแล้วนะ TAT"

ฉันทำหน้ายิ้มใส่เขาจนเขาต้องบอกเสียงขำแถมยังเอานิ้วมาจิ้มหน้าผากฉันจนหงายอีก

"ก็เธอโง่จริงๆ ไม่รู้ตัวเธอ"

เพราะตกลงเป็นเพื่อนสนิท (?) อย่างสนิท กับ 'คุณควีน' ผู้หญิงที่มีอิทธิพลมากที่สุดดีในโรงเรียนจึงตัดสินใจ
ฉิวเลยต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องวุ่นๆ ในตระกูลคิงส์ตันของเธออย่างเสียไม่ได้
และเรื่องนั้นก็ด้วยภารกิจที่เธอขอร้องให้ฉิวช่วยเอนไปตามหาตัวทายาท
สายรองของตระกูลนั่นเอง O_O เอ้อ คุณควีนคะ: นี่มันไม่ใช่งานหนักเกินไป
สำหรับคนนอกอย่างฉิวหรือหะ! แต่เมื่อรับปากแล้ว ยังไง 'โสม' คนนี้ก็ต้องเดินหน้าต่อไป
ฉิวรู้เลยว่าพวกเขาเป็นชายหนุ่มสี่คนที่ใช้ชีวิตแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง หนึ่งในคือ 'ฟาร์ห์'
ผู้ใช้ชีวิตอย่างสำราญไปวันๆ (-_*-) สองคือ 'ราเชน' ผู้คลั่งไคล้งานพาร์ตี้นightlyเพราะบ้านจน
สามคือ 'ออป' นักร้องโอดอลชื่อดัง (คนนี้จะพอจะเคยได้ยินชื่ออยู่บ้าง)
และสี่คือ 'อ่องเต้' ที่ไม่มีใครรู้ว่าอยู่ที่ไหน =O= เอ็ม... ไขว่มูลที่ให้นั้นมันคงช่วยฉิวได้ก็มากน้อยกัน แจ๊ๆ T_T

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้ก่อนด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-0265-0

9 786160 602650

ราคา 219 บาท